SPORT

SEPTEMBRIE 1968

18

NUMĂR SPECIAL DEDICAT SPORTIVILOR ROMÂNI CARE PLEACĂ LA J. O. DIN MEXIC

În fotografie, doi dintre olimpicii români: Valeria BUFANU și Marcel ROȘCA

Foto: Ion MIHĂICĂ

OTBAL U.T.A. — BAROMETRUL CAMPIONATULUI

În serialul «Wetzer—Pîrcălab»: **campionatul mondial 1934**

MEXICO 68

START ÎN CEA DE-A XIX-a EDIȚIE A JOCURILOR OLIMPICE

de **ION BALAȘ**

Vicepreședinte al Comitetului Olimpic Român

Cronos a măsurat cu repeziciune 1 440 de zile de la ultimele Jocuri Olimpice din capitala niponă, lăsîndu-ne numai cîteva pînă la marile întreceri din însorita capitală a Țării Aztecilor.

Pe toate meridianele lumii s-a pus punct pregătirilor sportivilor, iar unii au și poposit în Satul Olimpic.

Pînă în prezent 119 țări și-au confirmat prezența la Ciudad de Mexico, astfel că un prim record, de participare, este gata să fie înregistrat.

Senzaționalele rezultate anunțate de agențiile de presă în ultimele luni, cum ar fi cele realizate de o ștafetă de 4×100 m, în care alergători creditați cu 10 secunde nu au putut fi selecționați, recordurile de la haltere, sport în care 3 semigrei au depășit formidabilele recorduri ale lui Andersen de acum 10—12 ani, cînd pentru prima oară se trecuse limita celor 500 kg, ploaia de recorduri mondiale la natație, excepționalele rezultate ale unor atleți și multe altele lasă să se întrevadă că la această ediție se va da o luptă sportivă de o mare intensitate, din care desigur nu vor lipsi momentele dramatice care dau culoare și un plus de interes disputei sportive. Dar, să nu anticipăm, deoarece despre toate aceste lucruri vor vorbi la timpul lor agențiile de presă, undele radioului și «telstarul», care ne vor ține la curent cu rezultatele întrecerilor și momentele cele mai interesante ale apoteozei, care depășește în secolul nostru cu mult limitele convenționale ale unei simple manifestări sportive.

În ceea ce privește pregătirea și participarea sportivilor români la cea de a XIX-a ediție a Jocurilor Olimpice, trebuie să amintim un lucru îndeobște cunoscut acum, că pregătirile noastre au început încă din anul 1965, înscriindu-se ca parte integrantă într-un ansamblu de măsuri ce viza întreaga arie a sportului de performanță. Încă de atunci federațiile au constituit loturi lărgite care au fost încredințate celor mai experimentați antrenori și medici sportivi. Pe baza unor planuri eșalonate pe 4 ani, cît durează un ciclu olimpic, s-a desfășurat o vastă acțiune de pregătire și de verificări periodice atît la cluburi cît și la loturi, în competiții internaționale de toate felurile.

De-a lungul acestor ani au fost luate de către federațiile pe ramură de sport numeroase măsuri privind îmbunătățirea metodicii de antrenament, orientarea dezvoltării bazei materiale cu prioritate spre sporturile olimpice, toate cu scopul de a crea condiții corespunzătoare exigențelor contemporane ale antrenamentului sportiv.

Dificila problemă a adaptării la altitudinea lui Ciudad de Mexico (2 240 m) a constituit o preocupare permanentă, la elucidarea căreia au contribuit oameni de știință, medici, antrenori cu experiență îndelungată și mulți alții.

Amenajarea unei baze la Piatra Arsă, în Bucegi, ne-a permis să realizăm încă din țară, cu cea mai mare parte a sportivilor, o perioadă de preaclimatizare, care sperăm că va avea influențe favorabile pentru o mai grabnică adaptare la altitudinea, clima și fusul orar (7 ore diferență) ale Mexicului.

Drept urmare a acestor măsuri, sportivii români au reușit în ultimul timp unele performanțe de prestigiu, materializate în titlurile de campioni mondiali și europeni la caiac-canoe, tir, scrimă, lupte, box și altele.

Federațiile sportive, care au condus și îndrumat pregătirile, au informat permanent Comitetul Olimpic Român și Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport asupra stadiului pregătirilor și măsurilor ce se impuneau pentru continua îmbunătățire a activității.

Nu de mult, pe baza propunerilor făcute de federații, care au avut în vedere media rezultatelor și comportărilor din ultimul timp și mai ales din anul 1968, precum și rezultatele obținute pe plan internațional, s-a căzut de acord ca la Jocurile Olimpice din Mexic să participăm la: atletism cu 9 sportivi, la box — 9, canotaj — 14, caiac-canoe — 16, lupte — 13, floretă masculin — 5, floretă feminin — 5, înot — 1, la tir cu 13 sportivi și la ciclism cu 1.

Delegația va fi însoțită de 13 antrenori, 4 medici și de cîțiva tehnicieni.

Iubitorii sportului cunosc că este cu totul hazardat să se facă pronosticuri privind Jocurile Olimpice, mai ales în zilele noastre, cînd schimbările din ierarhiile valorice tradiționale sînt supuse atît de des «fenomenelor seismice» determinate în epoca revoluției tehnico-științifice și de marile progrese făcute în metodica antrenamentului contemporan, de dezvoltarea rapidă și pe plan sportiv a unor state, de creșterea vertiginoasă a mișcării sportive internaționale.

Totuși, nu putem trece cu vederea faptul că, pe baza rezultatelor obținute, au fost selecționați acei sportivi care au dovedit valoare, constanță, putere de luptă și deci au o perspectivă oarecum certă de a se clasa pe locuri fruntașe.

Pe lîngă sportivii consacrați, care luptă pentru supremație în întrecerile din Mexic și unii chiar pentru cununa de lauri, au mai fost incluși în delegație și unii tineri de mare talent și perspectivă, chiar dacă la ora actuală ei nu prezintă încă garanția unui loc fruntaș, cum este cazul canoistului Patzaichin, a atletei Virginia Bonci și a altora.

Printre componenții delegației române cu șanse de a ocupa locuri fruntașe aș aminti în primul rînd pe Lia Manoliu, Ileana Silai și Viorica Viscopoleanu (atletism), pe Nicolae Gîju și Ion Monea (box), Vernescu și Sciotnic (caiac), Baciu și Martinescu (lupte), Roșca și Rotaru (tir), Ionel Drîmbă (scrimă) cu convingerea că și alți sportivi, necitați în aceste rînduri, pot răsturna calculele hîrtiei, deoarece întrecerea sportivă continuă să aibă și în epoca calculatoarelor electronice foarte multe necunoscute, fapt care-i conferă o frumusețe fără egal, ce tinde să cucerească populația Terrei la vîrste din cele mai diferite.

Peste cîteva zile păsările de oțel cu însemnele TAROM vor decola într-o lungă călătorie, pe drumul odinioară străbătut, cu mari peripeții, de temerarul Columb.

Sportivii români, ca și cei ce se îngrijesc de pregătirea lor, sînt conștienți de responsabilitatea mandatului încredințat și vor face tot ce le este posibil pentru a reprezenta cu cinste patria noastră socialistă, pentru a fi demni emisari ai poporului român la această manifestare a păcii și prieteniei între popoare.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 18 (233)
ANUL XXI
SEPTEMBRIE 1968

Colegiul de redacție: **Matei ASLAN** (Matty), **Dimitrie CALLIMACHI** (redactor responsabil), **Ioan CHIRILĂ**, **Nicolae MĂRĂȘESCU**, **Nicolae NEDEF**, **Angelo NICULESCU**, **Paul OCHIALBI**, **Paul ROMOȘAN**, **Rodica ȘICLOVAN**.
Prezentarea grafică: **Mircea PATRICHI**. Tehnoredactor: **Gh. DEDIU**. Corector: **Gh. RANETTI**. Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei.
43 806

MEXICO 1968

OLIMPICII 1968 ROMANEI

atletismul nostru în concertul olimpic

Că atletismul este la Jocurile Olimpice sportul «nr. 1» s-a arătat în repetate rînduri. O singură dovadă este deosebit de elocventă în acest sens: în prima zi a întrecerilor ediției a XVIII-a, cea de la Tokio, dimineața, la calificări, au fost prezenți 70 000 de spectatori! Imensa popularitate a «regelui olimpiadei», ca și marea posibilitate de afirmare pe care o oferă (prin numeroasele medalii și... puncte acordate), explică interesul de care se bucură atletismul în toate țările, atunci cînd vine vorba de J.O.

În concertul atletismului olimpic, România a pătruns încă din 1928, dar participările antebelice nu au păstrat nimic semnificativ, afară poate doar de greutățile materiale în care se zbăteau atleții, ca și ceilalți sportivi pînă reușeau să ajungă în orașele Jocurilor.

În 1952, pe pista de la Helsinki, apar primii purtători de după război ai tricolorului țării, în fruntea rezultatelor obținute de ei situîndu-se cele două locuri VI: Ioan Söter la înălțime și Lia Manoliu la disc. Melbourne — 1956 reprezintă, oricum, un progres (Iolanda Balaș — locul V la înălțime), deși altele erau așteptările. În sfîrșit, edițiile de la Roma și Tokio încununează eforturile atletismului nostru cu primii lauri și medalii. În «Cetatea eternă», duetul Iolanda Balaș-Lia Manoliu își însușește aurul înălțimii și bronzul discului. Patru ani mai tîrziu, pe stadionul Național din capitala «Țării soarelui răsare», cele două repetă «figura». De această dată apar însă în «trio» — lor alăturîndu-li-se tînăra Mihaela Peneș, cu un mai mult decît nesperat titlu olimpic la suliță.

Ce va fi acum pe stadionul Cetății Universitare din Ciudad de Mexico? Cine vor fi soliștii și cine va rămîne simplu instrumentist în orchestră? De cîte ori vor apărea nume românești pe panoul luminos cu ordinea finaliștilor sau de cîte ori se va ridica stindardul patriei noastre pe catargul medaliaților? Iată cîteva întrebări cărora li s-ar putea da, eventual, răspunsuri apelîndu-se la statistici, bilanțuri, probabilități. Dar, ce valabilitate pot avea astfel de pronosticuri înaintea competiției olimpice? Așa că, mai bine să așteptăm pînă la 13 octombrie, ziua primelor starturi atletice la Ciudad de Mexico!

Adrian IONESCU

LIA MANOLIU

Născută la 25 aprilie 1932.

Înălțime — 1,78 m; greutate — 85 kg.

Inginer electrotehnic.

Căsătorită cu maestrul sportului Mihai Raica (fost campion și recordman național la greutate și disc).

A debutat în 1949 la A.C.R. București (primul antrenor, Eugeniu Laurențiu-Bran).

Club actual — Metalul București. Antrenor, Mihai Raica.

Maestră emerită a sportului.

Cele mai bune rezultate: *disc* — 59,22 m (record republican); *greutate* — 14,56 m.

De 11 ori campioană națională și de 6 ori campioană balcanică la disc.

De 4 ori participantă la J.O.: Helsinki 1952 (locul VI), Melbourne 1956 (IX), Roma 1960 (III), Tokio 1964 (III).

Evoluția rezultatelor la disc:

1949(17)—37,03	1959(27)—49,88
1950(18)—41,44	1960(28)—53,21
1951(19)—41,15	1961(29)—54,29
1952(20)—43,68	1962(30)—53,18
1953(21)—43,38	1963(31)—54,23
1954(22)—45,96	1964(32)—56,97
1955(23)—46,02	1965(33)—51,48
1956(24)—47,24	1966(34)—53,76
1957(25)—45,80	1967(35)—51,66
1958(26)—47,28	1968(36)—59,22

VIORICA VISCOPOLEANU

Născută la 8 august 1939.

Înălțime—1,67 m; greutate — 52 kg.

Ocupația-funcționară.

Căsătorită cu maestrul sportului Octavian Viscopoleanu (triplusalt).

A debutat în 1956 la Flamura roșie Buc. (primul antrenor, Ion Vintilă).

Maestră a sportului.

Club actual-Steaua (antrenor, Ion Söter).

Cele mai bune performanțe: *lungime*—6,59 (record republican); *100 m*—12,0;

80 metri garduri—11,1; *pentatlon*—4375 p.

De 7 ori campioană națională la lungime (1962—68).

De 5 ori campioană balcanică (1963—65 si 1967—68).

Locul 5 la J.O. (Tokio 1964) și C.E. (Budapesta 1966).

Cîștigătoare a «Săptăminii preolimpice» din 1967.

Evoluția rezultatelor la lungime:

1957(18)—5,39
1958(19)—5,54
1959(20)—5,43
1960(21)—5,80
1961(22)—5,91
1962(23)—6,14
1963(24)—6,14
1964(25)—6,46
1965(26)—6,52
1966(27)—6,59
1967(28)—6,56
1968(29)—6,56

ILEANA SILAI

Născută la 14 octombrie 1941.

Înălțime — 1,65 m; greutate — 53 kg.

Funcționară la fabrica de încălțăminte «Clujeana».

Studentă la I.C.F. (anul I fără frecvență).

A debutat în 1957 la Flamura roșie Cluj (primul antrenor, Eugen Nagy).

Club actual — C.S.M. Cluj (antrenor, Gheorghe Biro).

Maestră a sportului.

Cele mai bune performanțe: 400 m — 54,5 (record republican); 500 m — 1 : 12,6 (record mondial neoficial); 600 m — 1 : 30,8 (record european neoficial); 800 m — 2 : 01,8 (record republican).

De trei ori campioană națională: 1967 (800 m) și 1968 (400 și 800 m).

Campioană balcanică în 1967 la 800 m.

Evoluția rezultatelor la 400 m și 800 m:

1957(16)—62,9
1958(17)—63,2
1959(18)—60,0 — 2 : 22,6
1960(19)—59,4 — 2 : 21,0
1961—1963 întrerupe din motive de boală
1964(23) — 58,9
1965(24)—58,4 — 2 : 13,9
1966(25)—56,3 — 2 : 07,8
1967(26)—55,7 — 2 : 05,6
1968(27)—54,5 — 2 : 01,8

ȘERBAN CIOCHINĂ

Născut la 30 noiembrie 1939.
Înălțime — 1,78 m; greutate — 70 kg.
Inginer hidrotehnist.
A debutat în 1956 la Dinamo București (primul antrenor, Ion Benga).
Club actual — Metalul București (antrenor, Baruch Elias).
Maestru al sportului.
Cele mai bune performanțe: *triplu*—16,59 (record republican); *lungime*—7,46; *100 m*—10,8.
De 6 ori campion național la triplu (1963—68).
De 3 ori campion balcanic (1964; 1966 și 1967).
Locul 5 la J.O. (Tokio 1964).
Campion și recordman european de sală în 1966 (16,43 m la Dortmund).
Evoluția rezultatelor la triplu:

1958(19)—14,71
1959(20)—14,78
1960(21)—15,33
1961(22)—15,48
1962(23)—15,85
1963(24)—16,13
1964(25)—16,28
1965(26)—16,13
1966(27)—16,46
1967(28)—16,59
1968(29)—16,50

VIRGINIA BONCI

Născută la 5 ianuarie 1949.
Înălțime—1,74 m; greutate — 60 kg.
funcționară.
A debutat în 1963 la Liceul Nr. 1 Craiova (primul antrenor, Ion Rînderiu).
Club actual-Rapid București (antrenor, Constantin Dumitrescu).
Cea mai bună performanță: *înălțime*: — 1,77 (record republican junioare).
De 2 ori campioană națională (1967—68).
Campioană balcanică (1968).
Evoluția rezultatelor la înălțime:

1963(14)—1,40
1964(15)—1,40
1965(16)—1,56
1966(17)—1,60
1967(18)—1,73
1968(19)—1,77

VALERIA BUFANU

Născută la 7 octombrie 1946.
Înălțime — 1,69; greutate — 58.
Funcționară.
A debutat în 1960 la Dinamo Bacău (primul antrenor, Ion Butnaru).
Club actual — Metalul București (antrenor, Silviu Dumitrescu).
Maestră a sportului.
Cele mai bune performanțe: *80 metri garduri* — 10,6 (record republican); *200 m* — 24,5; *lungime*—5,99 m.
De cîte 2 ori campioană națională și balcanică (1967—68).
Evoluția rezultatelor la 80 metri garduri:

1960(14)—12,4
1961(15)—12,2
1962(16)—11,7
1963(17)—11,5
1964(18)—11,5
1965(19)—11,6
1966(20)—11,9
1967(21)—10,8
1968(22)—10,6

MIHAELA PENEȘ

Născută la 22 iulie 1947.
Înălțime — 1,88 m; greutate — 92 kg.
Studentă în anul III la I.C.F.
A debutat în 1961 la Clubul sportiv școlar (primul antrenor, Lixandru Pandele).
Club actual-Dinamo București (antrenor, Titus Tatu).
Maestră emerită a sportului.
Cea mai bună performanță: *suliță* — 60,68 (record republican).
De cîte 4 ori campioană națională și balcanică (1965—68).
Campioană olimpică la Tokio (1964).
Evoluția rezultatelor la suliță:

1961(14)—39,85
1962(15)—42,64
1963(16)—48,27
1964(17)—60,54
1965(18)—59,22
1966(19)—58,36
1967(20)—60,68
1968(21)—57,16

LEONIDA CARAIOSIFOGLU

Născut la 31 octombrie 1944.
Înălțime — 1,86 m; greutate — 79 kg.
Funcționar.
A debutat în 1961 la Dinamo București (primul antrenor, Alexandru Stoenescu).
În prezent activează la același club, cu același antrenor.
Cea mai bună performanță: *20 km marș*—1 h. 31:22,6 (record republican).
De cîte 4 ori campion național și balcanic 20 km marș (1965—68).
Evoluția rezultatelor:

1961(17)— 25:03,2 la 5 km
1962(18)— 49:57,8 la 10 km
1963(19)—1 h 40:00,0 la 20 km
1964(20)—1 h 39:35,0 „
1965(21)—1 h 38:33,4 „
1966(22)—1 h 35:26,8 „
1967(23)—1 h 33:23,4 „
1968(24)—1 h 31:22,6 „

OLIMPIA CATARAMĂ

Născută la 25 octombrie 1940.
Înălțime — 1,66 m; greutate — 83 kg.
Profesoară de educație fizică.
A debutat în 1956 la Progresul Cîmpulung. (Primul ei antrenor, Emil Drăgan).
Club actual — Muscelul Cîmpulung (antrenor, Emil Drăgan).
Maestră a sportului.
Cea mai bună performanță: *disc* — 56,58 m.
De 4 ori campioană națională la disc (1959; 1961; 1965; 1967).
De 2 ori campioană balcanică (1961 și 1967).
Locul 8 la J.O. (Tokio 1964).
Evoluția rezultatelor la disc:

1956(16)—29,35
1957(17)—35,39
1958(18)—42,33
1959(19)—46,99
1960(20)—49,05
1961(21)—51,48
1962(22)—51,48
1963(23)—51,57
1964(24)—54,02
1965(25)—53,82
1966(26)—53,14
1967(27)—54,06
1968(28)—56,58

tirul în așteptarea tradiționalei victorii

OLIMPICII 1968 ROMANIEI

Tirul este sportul care a adus țării noastre prima medalie olimpică de aur. În anul 1952, la J.O. de la Helsinki, Iosif Sârbu a obținut maximum din ce se putea realiza la armă liberă, calibru redus, 40 focuri, poziția culcat: 400 de puncte din 400 posibile! Performanța a egalat recordul mondial la această probă.

De atunci, la fiecare ediție a Jocurilor, cîte un trăgător român și-a înscris numele în cartea de aur a campionilor olimpici (mai puțin ultima ediție, disputată la Tokio, unde Ion Tripșa a obținut medalie de argint). Și pentru că am amintit de Ion Tripșa, trebuie menționat că medaliatul cu aur la Tokio, finlandezul Linosvuo, l-a întrecut pe reprezentantul nostru doar cu un singur punct (Linosvuo: 592 p — Tripșa: 591 p).

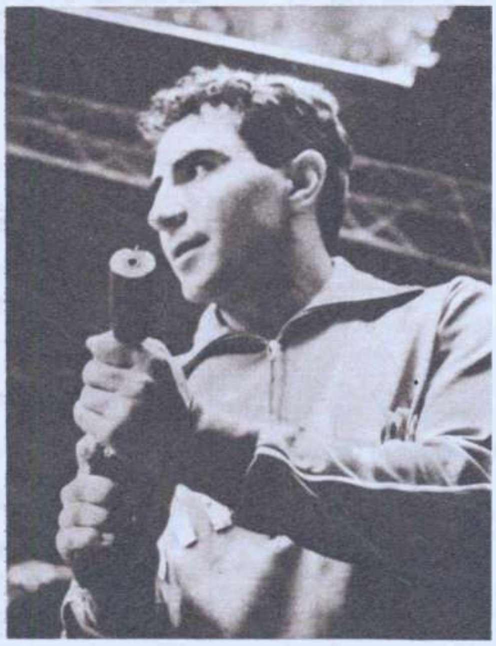
Ceilalți mari performeri olimpici români la tir sînt, după cum probabil știți, Ștefan Petrescu (pistol viteză) — medalia de aur la Melbourne, în 1956 și Ion Dumitrescu (talere), care a urcat pe treapta cea mai înaltă a podiumului la J.O. de la Roma, în 1960.

Cu rezultate bune atît la Jocurile Olimpice, cît și la marile concursuri internaționale, trăgătorii români au reușit să ocupe un loc de frunte în ierarhia mondială. După Roma, sportivii noștri au fost prezenți la toate marile întreceri internaționale de tir, alături de cei mai buni trăgători din lume, iar comportarea lor a fost mereu la înălțime. Și o să dăm un singur exemplu. Interesul deosebit stîrnit de întrecerile de tir din cadrul «Cupei țărilor latine» a determinat, în anul 1963, Federația franceză de tir să acorde o Cupă de aur echipei victorioase. Cucerită de trei ori consecutiv de către reprezentativa noastră, conform regulamentului, «Cupa de aur» a rămas definitiv în posesia tirului românesc. Odată cu această cupă, de la Monte Carlo au mai fost aduse în țară și alte trei frumoase trofee, printre care și cel oferit de prințul de Monaco, Rainer III.

Iată acum prezentările telegrafice ale trăgătorilor care ne vor reprezenta țara la J.O. din Mexic. Sperăm că măcar unul dintre aceștia să se comporte la nivelul înaintașilor — campionii noștri Olimpici!

Virgil ATANASIU

Marcel ROȘCA

Marin FERECATU

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU...

ROTARU NICOLAE (n. 16 iulie 1935 la București) — Steaua — 1,77 m, 67 kg, campion național la armă liberă calibru redus poziția culcat 40 f. (398 p), poziția genunchi 40 f. (395 p), 3 × 40 f. (1 163 p), maestru al sportului, funcționar.

FERECATU MARIN (n. 3 mai 1940 în comuna Măldăieni, județul Teleorman) — Dinamo — 1,72 m, 70 kg., fost campion mondial de juniori (1958, Moscova) la armă liberă calibru redus 60 f. culcat, maestru al sportului, funcționar.

OLĂRESCU ION (n. 11 iunie 1943 la București) — Arhitectura — 1,78 m, 80 kg. recordman al țării la armă standard 60 f. culcat (597 p), locul 7 la J.O. Tokio 1964 la armă liberă calibru redus 3 × 40 f. (1 144 p), maestru al sportului, arhitect.

CABAN ȘTEFAN (n. 30 august 1945) — Dinamo — 1,72 m, 63 kg, deținător a 5 titluri de campion balcanic la armă liberă calibru redus și armă standard (1968, Skoplje), maestru al sportului, funcționar.

ȘANDOR PETRE (n. 1 februarie 1937 la Oradea) — Steaua — 1,78 m, 76 kg, campion național la armă liberă calibru redus poziția picioare 40 f. (372 p), armă standard 3 × 20 f. (571 p), armă standard 60 f. culcat (593 p), armă militară 3 × 20 f. (522 p), armă liberă calibru mare 3 × 40 f. (1 144 p), maestru al sportului, tehnician metalurgic.

ATANASIU VIRGIL (n. 21 mai 1937 la Dumbrăveni) — Steaua — 1,75 m, 67 kg, campion și recordman mondial la pistol viteză 60 f. (596 p., Wiesbaden, 1966), maestru emerit al sportului, arhitect.

TRIPȘA ION (n. 30 martie 1934 la Alba Iulia) — Dinamo — 1,74 m, 80 kg, medalie de argint la J.O. Tokio 1964 (591 p), proba de pistol viteză 60 f., maestru emerit al sportului, funcționar.

ROȘCA MARCEL (n. 18 octombrie 1943 la București) — Dinamo — 1,81 m, 76 kg, campion național la pistol viteză 60 f. (590 p), locul 6 la J.O. Tokio 1964 (588 p), cîștigător al săptămînii preolimpice Mexic 1967 (594 p), maestru al sportului, actor.

BRATU NEAGU (n. 4 aprilie 1935 în comuna Suțești, județul Brăila) — Construcții — 1,73 m, 74 kg, campion național la pistol liber (555 p), maestru al sportului, inginer.

GIUȘCA LUCIAN (n. 28 iulie 1943 la Iași) — Construcții — 1,73 m, 86 kg, recordman național la pistol liber cu 563 p în 1964, maestru al sportului, inginer.

DUMITRESCU ION (n. 18 iulie 1925 la București) — Dinamo Obor — 1,80 m, 102 kg, campion olimpic la talere aruncate din șanț (192 t. Roma 1960), locul III la campionatele mondiale de la Oslo 1961, economist.

FLORESCU GHEORGHE (n. 18 februarie 1928 la Craiova) — Steaua — 1,88 m, 93 kg, locul II la săptămîna preolimpică din Mexic 1967 (197 t.); proba de talere aruncate din șanț, maestru al sportului, funcționar.

SENCOVICI GHEORGHE (n. 1 iulie 1945 la București) — Steaua — 1,74 m, 58 kg, campion național de skeet — talere aruncate din turn — (190 t.), locul II la săptămîna preolimpică din Mexic 1967 (195 t.), maestru al sportului, inginer.

OLIMPICII 1968 ROMANIEI

mirajul ringului olimpic

Iată-ne din nou cuprinşi de emoţiile aşteptării primului sunet de gong care va da semnalul marii întreceri olimpice a boxerilor. Pregătirile miilor de pugilişti din întreaga lume s-au terminat. Mirajul ringului olimpic i-a atras acum pe cei mai buni dintre ei în capitala mexicană. «Căutătorii de aur» sînt mulţi, cîteva sute, iar medaliile puţine. Deci, lupta pentru... găsirea lor va fi cît se poate de grea. La startul acestei dispute se vor alinia şi pugiliştii români. Ei au de apărat o frumoasă tradiţie şi de dovedit că eşecul de la Tokio — credem şi acum — a fost doar un accident.

Selecţionerii noştri s-au oprit, după îndelungi dezbateri, asupra unei formaţii de 9 boxeri (nu vom avea reprezentanţi la «semimuscă» şi «mijlocie»), fapt care ne duce la concluzia că nici acum nu dispunem de un lot prea bogat, din care să putem forma o echipă tare. Dar comentariile pe această temă sînt inutile. Ne rămîne speranţa că cei selecţionaţi vor avea o comportare bună şi că, parte din ei — cei mai tineri — vor învăţa multe lucruri bune, pe care le vor pune în practică la «europenele» din 1969.

Înainte de a vi-i prezenta pe cei 9 pugilişti care vor urca pe ringul din Mexic, dăm cuvîntul medaliaţilor noştri olimpici la box, cărora le-am solicitat un... favorit.

Gheorghe Fiat (medalie de bronz, la categoria semiuşoară, la J.O. de la Helsinki — 1952, primul boxer român medaliat olimpic): **«Cred că în Mexic va fi chiar mai greu de ajuns la o medalie olimpică decît a fost la Tokio. Dacă totuşi vom reuşi să urcăm pe podium, atunci, acolo sus, cred că se vor afla Ciucă sau Gîju».**

Vasile Tiţă (medalie de argint, la categoria mijlocie, la J.O. de la Helsinki — 1952): **«Regret foarte mult că nici un «mijlociu» nu a rezistat selecţiei. Speram ca Chivăr să întreacă performanţa mea de acum 16 ani... Un favorit pentru Mexic? Poate Gîju, dacă va fi în formă maximă».**

Mircea Dobrescu (medalie de argint, la categoria muscă, la J.O. de la Melbourne — 1956): **«Am participat şi am asistat la numeroase competiţii internaţionale de amploare. I-am urmărit îndeosebi pe boxerii de categoria mea. Iată şi concluzia: nu cred că o muscă poate urca pe podium dacă nu atacă cu serii prelungite. Numai cu lovituri izolate şi... promenadă, greu de cîştigat. Le doresc mult succes boxerilor noştri dar, oricît m-aş strădui nu-l pot... vedea pe medaliatul olimpic din Mexic».**

Constantin Dumitrescu (medalie de bronz, la categoria uşoară, la J.O. de la Melbourne — 1956): **«Nu-mi place să fac pronosticuri, dar dacă totuşi insistaţi, aflaţi că favoriţii mei sînt mezinul şi veteranul formaţiei: Cuţov şi Monea».**

Nicolae Linca (medalie de aur, la categoria semimijlocie, la J.O. de la Melbourne — 1956): **«N-am să vă povestesc acum prin cîte trece un boxer pînă să ajungă pe cea mai înaltă treaptă a podiumului olimpic. Îţi trebuie nişte calităţi pe care, regret foarte mult, nu le-am văzut la nici unul dintre selecţionaţii pentru Mexic. Poate doar la Cuţov...»**

Gheorghe Negrea (medalie de argint, la categoria semigrea, la J.O. de la Melbourne — 1956): **«Din nefericire, generaţia pugiliştilor de azi (cu foarte mici excepţii) nu se poate compara cu boxerii din generaţia mea. Mă gîndesc la Mircică Dobrescu, la Linca şi la ceilalţi. Noi luptam, parcă, altfel. Azi în ring este prea multă prudenţă şi prea puţin curaj şi ambiţie. Mă abţin să fac pronosticuri. Le doresc însă din inimă mult succes boxerilor noştri.»**

Ion Monea (medalie de bronz, la categoria mijlocie, la J.O. de la Roma — 1960): **«Făcînd şi eu parte din cei selecţionaţi pentru Mexic am alte griji, care mă frămîntă mai mult decît pronosticurile. Să ştiţi că şi eu sînt convins că în unele situaţii tăcerea e de aur...»**

Petre HENT

CONSTANTIN CIUCĂ (Steaua)
categoria muscă

Născut la 21 septembrie 1941.
Profesia — strungar.
Debut pugilistic — 1956, la Reşiţa, cu antrenorul Petre Pop.
Performanţe — campion naţional la categoria muscă în anii 1962, 1964, 1965, 1966 şi 1968. Campion balcanic 1961. Medaliat de trei ori la campionatele europene — 1963, 1965 (bronz) şi 1967 (argint).
Participă pentru a doua oară la Jocurile Olimpice.

CALISTRAT CUŢOV (Dinamo)
categoria semiuşoară

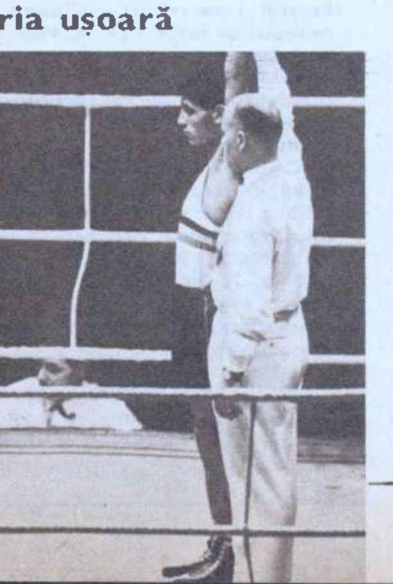
Născut la 10 octombrie 1948.
Profesia — electrician.
Debut pugilistic — 1963, la Brăila, cu antrenorul Gheorghe Bobinaru.
Performanţe — campion naţional de juniori în anii 1965 (categ. minimă) şi 1967 (categ. semiuşoară). Campion naţional de seniori în 1968 la categoria semiuşoară.
Participă pentru prima dată la Jocurile Olimpice.

NICOLAE GÎJU (Steaua)
categoria cocoş

Născut la 4 octombrie 1943.
Profesia — electrician.
Debut pugilistic — 1961, la Craiova, cu antrenorul George Duduleanu.
Performanţe — campion naţional la categoria cocoş în anii 1965, 1966, 1967 şi 1968. Campion balcanic 1967. Medaliat de două ori la campionatele europene — 1965 (bronz) şi 1967 (aur).
Participă pentru prima dată la Jocurile Olimpice.

VASILE ANTONIU (Dinamo)
categoria uşoară

Născut la 27 august 1942.
Profesia — instalator.
Debut pugilistic — 1959, la Brăila, cu antrenorul Gheorghe Baltă.
Performanţe — campion naţional în anii 1965, 1966 (semiuşoară), 1968 (uşoară). Campion balcanic 1967. Medalie de bronz la «europenele» din 1965.
Participă pentru prima dată la Jocurile Olimpice.

VICTOR ZILBERMAN
(Steaua)
categoria semimijlocie

Născut la 20 septembrie 1947.
Profesia — lăcătuş.
Debut pugilistic — 1963, în Bucureşti, cu antrenorul Teodor Niculescu.
Performanţe — campion naţional de juniori la categoria uşoară în anul 1966, campion naţional de seniori la «semimijlocie» în 1968.
Participă pentru prima dată la Jocurile Olimpice.

ION COVACI
(Dinamo)
categoria mijlocie mică

Născut la 19 aprilie 1945.
Profesia — lăcătuş.
Debut pugilistic — 1957, la Brăila, cu antrenorii Ciocan şi Ilie Musescu.
Performanţe — campion naţional la categoria mijlocie-mică în anii 1966, 1967 şi 1968.
Participă pentru prima dată la Jocurile Olimpice.

ION MONEA
(Dinamo)
categoria semigrea

Născut la 30 octombrie 1940.
Profesia — funcţionar.
Debut pugilistic — 1957, la «Tînărul dinamovist», cu antrenorul Traian Ogrinjanu.
Performanţe — campion naţional în anii 1960, 1961, 1962, 1963, 1964 (categ. mijlocie), 1965, 1966, 1967 şi 1968 (semigrea). Campion balcanic 1960 şi 1962. Medaliat de două ori la campionatele europene 1963 (argint) şi 1967 (bronz). Cîştigător al medaliei de bronz la J.O. de la Roma (1960).
Participă pentru a treia oară la Jocurile Olimpice.

ION ALEXE
(Dinamo)
categoria grea

Născut la 27 iulie 1946.
Profesia-lăcătuş.
Debut pugilistic — 1963, la Cîmpina, cu profesorul Traian Marinescu.
Performanţe — campion la categoria grea în anii 1967 şi 1968. Locul I la Turneul speranţelor olimpice de la Budapesta (1967).
Participă pentru prima dată la Jocurile Olimpice.

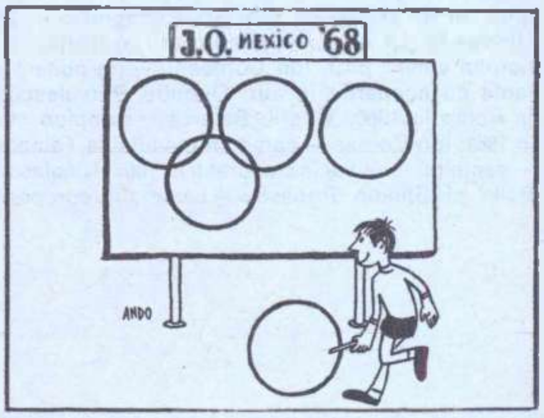
CONSTANTIN STANEF
(Dinamo)
categoria pană

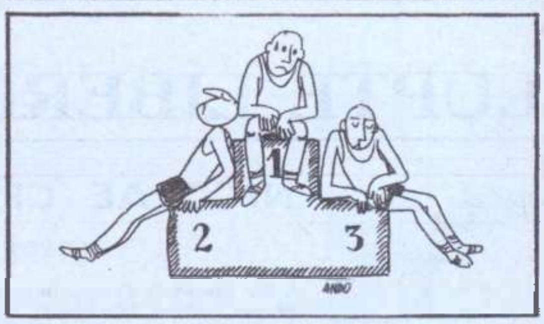

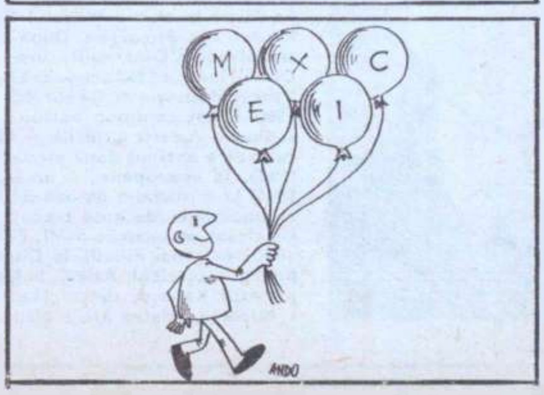
S-a născut la 18 septembrie 1946. A debutat în 1960, la sala de box a clubului Progresul Bucureşti. Primul său antrenor a fost Teodor Niculescu. În 1961 a trecut la «Viitorul», iar în 1963 a devenit campion de juniori la categoria muscă. Doi ani mai tîrziu a participat la campionatele europene de la Berlin, în acelaşi an cîştigînd şi locul I (categoria pană) în turneul «speranţelor olimpice» de la Bucureşti. Tot în 1965 a fost legitimat la Dinamo Bucureşti, unde se află şi în prezent. În 1967 a urcat treptele ringului de la «Pallazzo dello Sport», cu prilejul campionatelor continentale de la Roma. Printre boxerii învinşi de Stanef se numără, între alţii: Lai (Italia), Aşleaev (U.R.S.S.), Jakob (R.D.G.), Graham (Irlanda), Ghicov (Bulgaria)

instantanee olimpice

văzute de caricaturistul nostru OCTAVIAN ANDRONIC

OLIMPICII 1968 ROMANIEI

luptătorii sînt gata de start

Luptele reprezintă după caiac-canoe, canotaj academic și tir, disciplina la care România va fi cel mai consistent reprezentată la Jocurile Olimpice ce vor fi declarate deschise peste trei săptămîni. La ora cind citiți aceste rînduri, cei opt de la greco-romane și cel cinci de la libere se pregătesc de drum. Printre ei nu se află Dumitru Pârvulescu. În lipsa campionului olimpic de la Roma, prezentarea tradiției și a galoanelor luptelor din România o vor face campionul mondial Ion Baciu, vicecampionii mondiali Nicolae Martinescu, Francisc Bolla, Simion Popescu. Secundanții lor vor fi debutanți într-o asemenea atmosferă magnifică — Gheorghe Berceanu, Nicolae Neguț, Ion Enache. Și-n unii, și-n alții — cu toții elevi ai antrenorului emerit prof. Ion Corneanu — ne punem mari speranțe, speranțe cu acoperire în aur: Dumitru Pârvulescu — campion olimpic la Roma în 1960, Valeriu Bularcă — campion mondial la Yokohama în 1961, Ion Cernea — campion mondial la Tampere in 1965, Ion Baciu — campion mondial la București în 1967, Nicolae Martinescu, Francisc Bolla și Simion Popescu — campioni europeni.

Horia CRISTEA

PETRE COMAN

categoria 63 kg.

S-a născut la 8 iunie 1944 în satul Fintina din județul Brașov. A debutat în lupte la Steagul roșu Brașov, în anul 1961, selecționat și pregătit de antrenorul Ion Mureșan. Din 1965 activează la clubul Steaua. În 1968 a devenit campion național de seniori.

La Balcaniada de la Ljubliana (1966) a cucerit medalia de argint, iar la «europene» a avut următoarea evoluție: locul V (Karlsruhe—1966), medalia de bronz (Istanbul—1967), medalia de argint (Skoplje—1968). La «mondialele» din India (New Delhi—1967) s-a clasat pe locul VII. Printre principalii adversari se vor număra probabil japonezul Kaneco, sovieticul Tedeiev, bulgarul Teodorov.

Petre Coman are înălțimea de 1,60 m.

FRANCISC BOLLA

categoria 87 kg.

S-a născut la 22 octombrie 1932 în comuna Păuleni, județul Harghita. Debutul în lupte și l-a făcut la Dinamo Baia-Mare în 1953, antrenor fiindu-i Iuliu Tukacs. După terminarea serviciului militar a devenit membru al echipei Voința Tîrgu Mureș, avîndu-l antrenor de atunci și pînă azi pe Ștefan Gyorgy. A cucerit de 13 ori titlul de campion național, consecutiv din 1956. În intîlnirile internaționale el a cucerit la «europene» o medalie de aur (Manchester — 1965) și una de argint (Istanbul — 1967), a fost de două ori campion balcanic (Istanbul — 1963 și Sofia — 1965), iar la «mondiale» și-a apropriat două medalii de argint (Manchester — 1965 și New Delhi — 1967). La Tokio nu s-a clasat, accidentîndu-se în meciul cu sovieticul Medvev. La Ciudad de Mexico — a doua lui Olimpiadă, Francisc Bolla, probabil, îi va intîlni pe sovieticul Gurevici, iranianul Masur, bulgarul Gargev, turcul Güngar.

Francisc Bolla, decanul de vîrstă al lotului nostru de lupte, are 1,82 m înălțime.

ANDREI MAINDT

categoria 97 kg.

S-a născut la 23 ianuarie în orașul Brașov. Debutul și l-a făcut la clubul brașovean Steagul roșu, în toamna anului 1961, unde activează și în prezent, sub îndrumarea aceluiași antrenor: Ion Mureșan. Succesul il cunoaște după puțin timp, la 6 octombrie 1962 cînd, participînd la finalele campionatelor naționale de seniori, cucerește titlul de campion republican la categoria 97 kg. El va repeta performanța în anii 1966 și 1967. Pentru rezultatele sale din 1966 a primit titlul de maestru al sportului. Pe plan internațional cel mai valoros rezultat l-a înregistrat la recentul concurs de la Brașov unde s-a clasat pe primul loc. Printre adversarii săi valoroși care vor concura la Ciudad de Mexico vor fi Al. Medved (U.R.S.S.), R. Dlugos (Polonia), P. Jutzeler (Elveția), S. Mustafov (Bulgaria) și A. Erdonochir (Mongolia).

LUPTE LIBERE

NICOLAE CRISTEA

categoria 57 kg.

S-a născut la 15 septembrie 1942, în comuna Nucet, județul Dîmbovița. Debutul în lupte și l-a făcut la clubul Metalul București, antrenor fiindu-i Ilie Gheorghe. După doi ani, în 1961, s-a transferat la Dinamo București (antrenor Victor Dona), iar din 1967 activează la Steaua (antrenori: Vascul Popovici și Gheorghe Șuteu). În 1959 și 1960 a fost campion național de juniori, iar la seniori a cucerit titlurile în 1962 și 1968. La Balcaniade a obținut două medalii de argint (1963 și 1965), la «europene» — un loc IV (Karlsruhe—1966) și o medalie de bronz (Istanbul—1967), la «mondialele» de anul trecut, de la New Delhi, s-a clasat pe locurile V-VI. Printre probabilii lui adversari, mai dificili, la Ciudad de Mexico vor figura sovieticul Aliev, bulgarul Patrikov, japonezul Kaneco, turcul Hasan.

Nicolae Cristea are înălțimea de 1,69 m.

STEFAN STÂNGU

categoria + 97 kg.

S-a născut la 19 mai 1941, în comuna Jupalnic, județul Mehedinți. Debutul în lupte și l-a făcut la C.S.M. Reșița, în 1958, avîndu-l antrenor pe Francisc Lovas. Din 1962 activează la Steaua. Începînd cu anul 1963, el cucerește cu regularitate titlul de campion republican de seniori. Peste hotare, Stângu devine de două ori campion balcanic, la Istanbul (1963) și Ljubliana (1966), la ediția de la Constanța (1964) obținînd medalia de argint. Participă la «europenele» de la Skoplje (locul VII), la «mondialele» de la Manchester (nu s-a clasat), la Olimpiada de la Tokio (locul VI). Principalii săi adversari: bulgarul Duraliev, sovieticul Medvev, nord-americanul Kristof.

Ștefan Stângu este înalt de 1,87 m și cîntărește 115 kg.

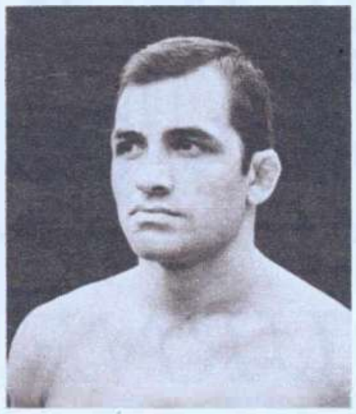
LUPTE GRECO-ROMANE

GHEORGHE BERCEANU
categoria 52 kg.

S-a născut la 28 decembrie 1949, in comuna Dunăreni din județul Dolj. Debutul In luptele greco-romane și l-a făcut in 1965, la Craiova, la asociația Electroputere, unde este legitimat și In prezent. Neschimbîndu-și asociația, nu și-a schimbat nici antrenorul: Ilie MARINESCU. La virsta lui de 18 ani, Gheorghe Berceanu se mîndrește cu o serie de performanțe de valoare: campion național de juniori în 1966 și 1967; medalii de aur la „Speranțele Olimpice" (Koszalin-Polonia) și la Concursul internațional al României (București), in 1967; campion național de seniori și cîștigătorul titlului de cel mai tehnic luptător al acestei competiții (ediția 1968), medalie de aur la „Speranțele Olimpice" (Leipzig — R.D.G.) și medalie de argint la «Cupa Jadran» (Iugoslavia; locul intli i-a revenit campionului mondial, sovieticul Bakulin, cu care Berceanu a reușit un rezultat de egalitate). Berceanu speră intr-o comportare frumoasă la prima sa Olimpiadă, unde principalii săi adversari vor fi sovieticul Bakulin, ungurul Alker, bulgarul Kirov și vest-germanul Lacour.

ION ȚĂRANU
categoria 78 kg.

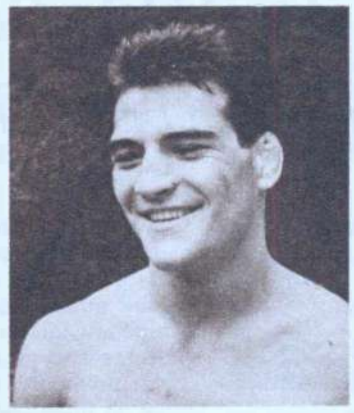
S-a născut la Turnu Măgurele, la 14 martie 1938. A debutat în sportul luptelor greco-romane la Rezervele de muncă (1954 — București). Antrenor i-a fost Dumitru Hâtru. În perioada 1956—1958 a fost legitimat la Progresul București, avindu-l antrenor pe Vasile Constantinescu-Martac. Apoi s-a transferat la Dinamo București, unde este și în prezent. Primul antrenor la Dinamo — Francisc Cocoș. Acum — Dumitru Cuc. Palmaresul său e bogat in succese: campion de juniori (1955, 1956, 1957), campion de seniori (1960, 1962, 1964, 1967, 1968), campion balcanic (1961, 1964, 1966), finalist la campionatele europene (Minsk — 1967 — Medalie de argint), la campionatele mondiale (Yokohama — 1961 — locul IV; Hälsingborg — 1963 — locul V; Toledo — 1966 — locul VI; București — 1967 — locul V), medaliat cu bronz la Jocurile Olimpice de la Roma (1960) și ocupantul locului V la Olimpiada de la Tokio. Țelul său pentru cea de a treia Olimpiadă este un rezultat onorabil, in ciuda celor 30 de ani pe care-i are. Dar nu numai virsta ii va sta în cale, ci și o serie de adversari, cum ar fi turcul Accar, sovieticul Igumenov.

ION BACIU
categoria 57 kg.

S-a născut în comuna Tunari, la doi pași de București, la 12 mai 1944. A debutat în luptele greco-romane la clubul Rapid București, avindu-l ca antrenor pe Dumitru Hâtru. În următorii trei ani (1961—63) a cucerit titlul de campion național de juniori. În 1964 s-a legitimat la clubul Steaua, unde activează și in prezent, avindu-i antrenori pe Gheorghe Șuteu și Vascul Popovici. În 1965, 1966 și 1967 cucerește titlul de campion național de seniori. Pe plan continental — Baciu obține medalia de bronz (Essen — R.F. a Germaniei în 1966); pe plan mondial — medalia de aur (București — 1967). Calitățile sale deosebite i-au determinat pe specialiști să-l considere un demn urmaș al lui Ion Cernea la categoria 57 kg, după retragerea acestuia în 1965. Ion Baciu le-a confirmat pronosticurile, iar in acest an speră să-i fie succesor lui Cernea și pe tărîm olimpic. Îi va avea de infruntat, printre alții, pe ungurul Varga, japonezul Hanahara, iranianul Siavash, finlandezul Björlin, bulgarul Traikov.

NICOLAE NEGUȚ
categoria 87 kg.

S-a născut la București în 17 octombrie 1945. Debutul în luptele greco-romane și l-a semnat la clubul Progresul București, avîndu-l ca antrenor pe Vasile Constantinescu-Martac. Din 1965 a devenit sportiv al clubului Steaua. În 1966 a cucerit titlul de campion de seniori la categ. 87 kg. Anul următor a progresat în categorie, dar a ocupat numai locul II. Și-a redobîndit titlul de campion anul acesta, revenind la categoria 87 kg. Din 1965 activează la clubul Steaua. Pe tărîm internațional, Neguț și-a înscris numele in dreptul locului IV la Balcaniada de la Iambol (1965) și la Balcaniada de la Ljubliana (1966) și în dreptul locului V la campionatele europene de la Västeras. Deși pe cartea sa de vizită nu sînt înscrise performanțe de mare rezonanță, totuși el este în stare de o comportare frumoasă la Ciudad de Mexico, dacă, bineînțeles, va reuși să le țină piept redutabililor săi adversari, din rîndul cărora nu vor lipsi, probabil sovieticul Bliadze, ungurul Sillai, bulgarul Țințarov.

SIMION POPESCU
categoria 63 kg.

S-a născut la 11 august 1940 în comuna Cuptoare din județul Caraș-Severin. Debutul în luptele greco-romane și l-a făcut in 1957 la Reșița, sub îndrumarea antrenorului Francisc Lovas. În 1958 și 1959 a fost campion național de juniori, iar din 1964 (în 1960 a trecut la clubul Steaua București) a cucerit în fiecare an titlul de campion național de seniori la categoria 63 kg. Pe salteaua internațională Simion Popescu a continuat să recolteze trofee de valoare: medalii de aur si de argint la «Speranțele Olimpice», la Balcaniade și la mari turnee, o medalie de aur (Minsk) și o alta de bronz (Essen) la campionatele europene, o medalie de argint la «mondialele» de la București. La Ciudad de Mexico, printre adversarii săi se vor număra, probabil, sovieticul Grigoriev, japonezul Fujimoto, turcul Alakog.

NICOLAE MARTINESCU
categoria 97 kg.

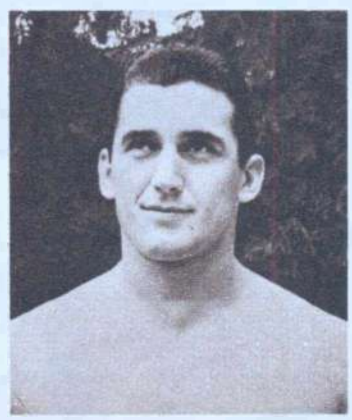
S-a născut in comuna Vișani (județul Brăila), la 24 februarie 1940. A debutat în luptele greco-romane la Dinamo Galați, descoperit și pregătit de antrenorul Ștefan Babin. Activează la Dinamo București din 1961, an în care a cucerit primul său titlu de campion național de seniori (ultimul, al optulea, apropriindu-și-l anul acesta). Martinescu are un palmares internațional frumos: trei medalii de aur balcanice (Istanbul — 1963, Constanța — 1964, Iambol — 1965), o medalie de aur la «europenele» de la Essen (1966) și un loc IV la cele de la Västeras (1968); «poziții avansate» la campionatele mondiale (locul V la Toledo — 1962; medalie de argint la Hälsingborg — 1963; locul VI la Tampere — 1965; medalie de bronz la Toledo — 1966; medalie de bronz la București — 1967) și la Jocurile Olimpice de la Tokio locul IV . La Ciudad de Mexico, Nicolae Martinescu ii va avea adversari, printre alții, pe bulgarul Radev, sovieticul Iakovlenko, suedezul Svensson, polonezul Wicinski, ungurul Kiss.

ION ENACHE
categoria 70 kg.

S-a născut in comuna Finta, județul Prahova. la 21 februarie 1947. Debutul în luptele greco-romane și l-a făcut în cadrul clubului Rapid București, avindu-l antrenor pe Dumitru Hâtru. În prezent activează la clubul Dinamo, fiind pregătit de antrenorul Dumitru Cuc. Titlului de campion național de juniori i-a adăugat anul acesta și pe acela de seniori. În întrecerile internaționale s-a făcut remarcat cu o medalie de argint în 1966 (Speranțele Olimpice) și o alta de bronz în 1967 (tot la Speranțele Olimpice). La Jocurile Olimpice din Mexic îi va avea de înfruntat, printre alții, pe sovieticul Novohatko, finlandezul Tapio, ungurul Steer, turcul Pehlivan, iranianul Farnangdoust, suedezul Poikala, iugoslavul Horvat.

CONSTANTIN BUȘOI
categoria + 97 kg.

S-a născut la 3 iunie 1941 în comuna Broșteni, județul Mehedinți. A debutat în luptele greco-romane la Electroputere Craiova, în anul 1961, selecționat și antrenat de Ilie Marinescu. De atunci și pînă în prezent nu și-a schimbat nici clubul, nici antrenorul. A cucerit de trei ori titlul de campion național de seniori (1964, 1966 și 1967). În 1965, la Balcaniada de la Iambol a ocupat locul doi, iar anul trecut a reușit un loc VI la «europenele» de la Minsk și un loc IV la «mondialele» de la București. Printre adversarii săi la Ciudad de Mexico se vor număra, probabil, și cehoslovacul Kment, ungurul Kozma, sovieticul Roșcin, polonezul Wajda și bulgarul Petrov.

Constantin Bușoi are o înălțime de 1,85 m și o greutate de 105 kg.

OLIMPICII 1968 ROMANIEI

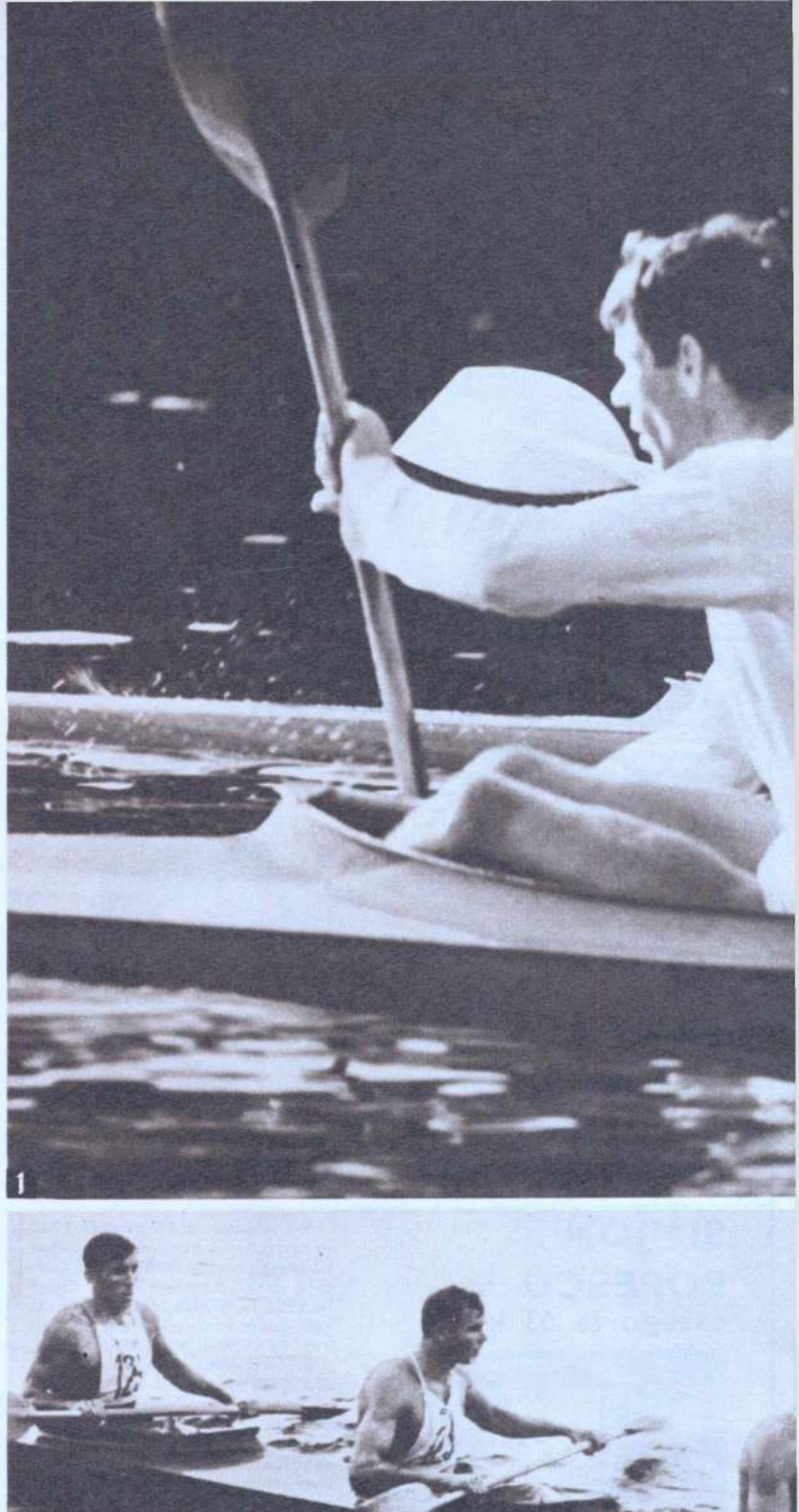
MELBOURNE 1956 – rămîne oare un superlativ?

Intrarea sportivilor români în elita mondială a padelei şi pagaiei s-a produs la Jocurile Olimpice de la Melbourne, în 1956. Atunci, Leon Rotman a cucerit două medalii de aur la canoe simplu, iar echipajul Dumitru Alexe + Simion Ismailciuc — a treia medalie de aur, tot la canoe.

La următoarea Olimpiadă, în 1960, la Roma, confirmarea triumfului din Australia nu s-a petrecut. Doar Leon Rotman a mai urcat pe podium, dar s-a oprit la prima treaptă, de bronz. Era cît p-aici să ne treacă supărarea, văzîndu-i pe băieţii noştri ce fantastici sînt la «europene» şi la «mondiale», cît aur recoltează. Ne-am zis că la Roma insuccesul a fost doar o întîmplare. Dar nu ne-a trecut supărarea, pentru că la Olimpiada de la Tokio, în 1964, nici una din cele cinci medalii nu a fost de aur, aşa cum ne aşteptam după formidabilul succes românesc din acelaşi an la campionatele mondiale de la Jaice, în Iugoslavia. Dar şi supărarea de la Tokio este pe punctul de a ne trece. Bravurile padelelor şi pagaielor româneşti la «mondialele» de la Duisburg în 1966, la «europenele» de la Bucureşti — 1965 şi Grünau — 1967, îi anunţă pe ai noştri iarăşi favoriţi la medalii, chiar la medalii de aur, cu toate că în programul Jocurilor Olimpice nu figurează probe de fond, şi nici probe de 500 m la bărbaţi, unde Aurel Vernescu al nostru este imbatabil în lume, specialiştii conferindu-i titlul de «padela de aur». În orice caz, conducîndu-ne după cifre (la această disciplină — caiac-canoe — vom avea cel mai mare număr de reprezentanţi la Ciudad de Mexico: 12+4 rezerve), se pare că cel mai mult se aşteaptă tot de la padele şi pagaie.

Să sperăm că speranţele noastre se vor împlini. Caiaciştii şi canoiştii noştri au valoare. Au demonstrat-o în repetate rînduri. De ce să n-o dovedească şi la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico?

H. POPLĂCEANU

1

2

3

„Padelele" și „pagaiele" noastre pentru Mexic

(în ordine alfabetică)

1. Anton CALENIC — caiacist (născut la 1 februarie 1943; membru al clubului Dinamo București; campion mondial și campion european).

2. Andrei CONȚOLENCO — caiacist (născut la 22 aprilie 1938; membru al clubului Steaua; campion mondial și campion european).

3. Chindin COVALIOV — caiacist (născut la 10 octombrie 1944; membru al clubului Dinamo București; campion european).

4. Serghei COVALIOV — canoist (născut la 14 octombrie 1944; membru al clubului Dinamo București; campion mondial).

5. Viorica DUMITRU — caiacistă (născută la 4 august 1946; membră a clubului Steaua; medaliată cu argint la campionatele europene).

6. Marian IONESCU — canoist (născut la 24 noiembrie 1943; membru al clubului Dinamo București; fără «galoane» deosebite).

7. Ion IRIMIA — caiacist (născut la 25 august 1943; membru al clubului Steaua; campion european).

8. Dimitrie IVANOV — caiacist (născut la 24 septembrie 1944; membru al clubului Dinamo București; campion mondial).

9. Haralambie IVANOV — caiacist (născut la 23 februarie 1941; membru al clubului Steaua; campion mondial și campion european).

10. Petre NĂSTASE — canoist (născut la 7 august 1948; membru al asociației sportive Ancora Galați; fără «galoane» deosebite).

11. Ivan PATZAICHIN — canoist (născut la 26 noiembrie 1949; membru al clubului Dinamo București; mare speranță).

12. Atanasie SCIOTNIC — caiacist (născut la 1 martie 1942; membru al clubului Dinamo București; campion mondial, campion european și medaliat cu bronz la Jocurile Olimpice de la Tokio).

13. Valentina SERGHEI — caiacistă (născută la 19 februarie 1940; membră a clubului Steaua; medalia de argint la campionatele europene).

14. Ghizela SIPOS — caiacistă (născută la 30 iunie 1943; membră a clubului Dinamo București).

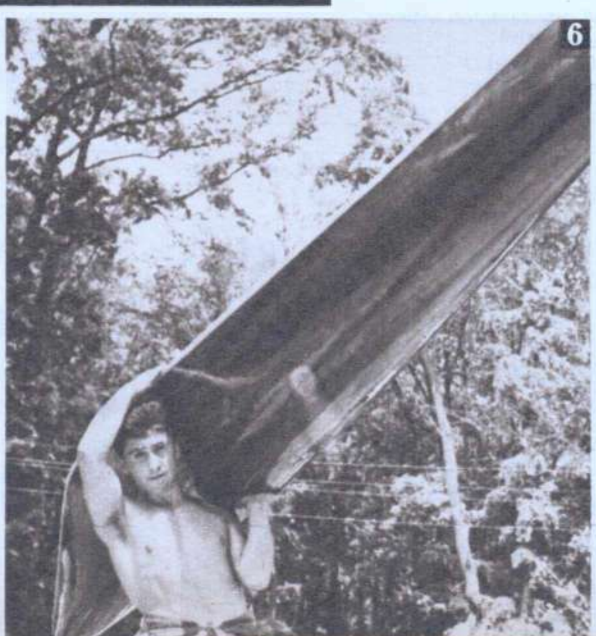
15. Mihai ȚURCAȘ — caiacist (născut la 18 noiembrie 1942; membru al clubului Dinamo București; campion mondial, campion european și medaliat cu bronz la Jocurile Olimpice de la Tokio).

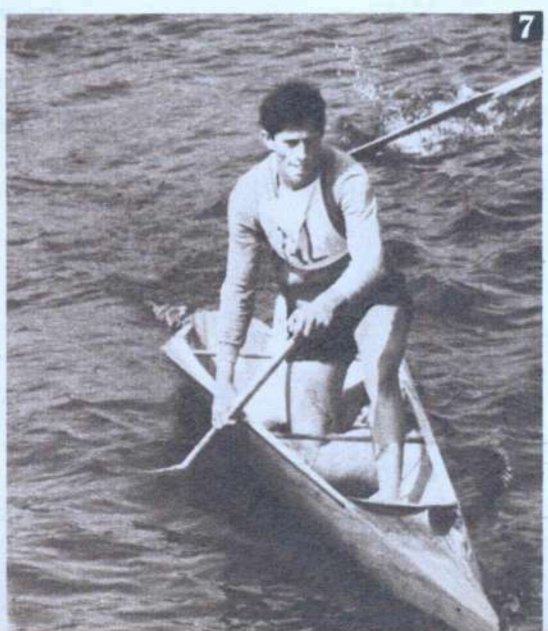
16. Aurel VERNESCU — caiacist (născut la 23 ianuarie 1938; membru al clubului Dinamo București; campion mondial, campion european și medaliat de două ori cu bronz la Jocurile Olimpice de la Tokio).

- Antrenorul lotului nostru de caiac-canoe care va face deplasarea la Ciudad de Mexico, pentru întrecerile de pe canalul Xochimilco, este Radu Huțan.
- La masculin vor fi cinci probe (K1 — 1 000 m; K2 — 1 000 m; K4 — 1 000 m; C1 — 1 000 m; C2 — 1 000 m), iar la feminin — două (K1 — 500 m și K2 — 500 m).

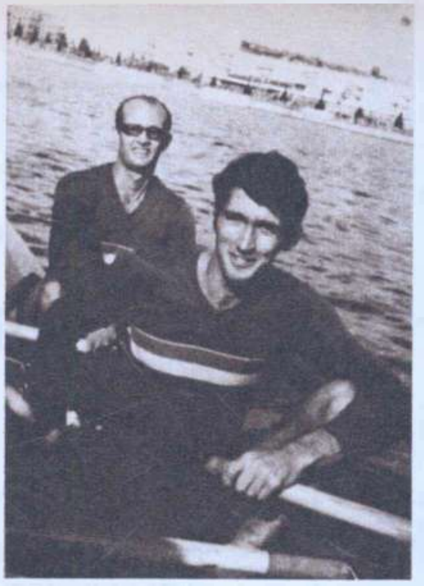
ÎN FOTOGRAFII:
1. Caiacul de dublu: Aurel Vernescu + Atanasie Sciotnic; 2. Caiacul de patru: M. Turcaș, D. Ivanov, C. Covaliov și D. Calenic; 3. Valentina Serghei; 4. Viorica Dumitru; 5. S. Covaliov; 6. Marian Ionescu; 7. I. Patzaichin.

vîslele și ramele românești pe Xochimilco

Echipajul dublu vîsle: Aposteanu, Pavelescu.

Skifiștii români se află în fața unei noi participări la J.O. A 4-a. Pînă acum, canotajul academic masculin de la noi — trebuie să recunoaștem — n-a fost prea răsfățat cu lauri în marile competiții internaționale, cu atît mai puțin la Jocurile Olimpice. S-a debutat în 1952, la Helsinki, cînd singurul echipaj reprezentativ nu a realizat calificarea în finala cursei de 8+1. Patru ani mai tîrziu, la Melbourne, am absentat. În schimb, în 1960, la Roma, pe pista lacului Albano, skifurile românilor au luat startul în trei probe: 4+1, 4 fără cîrmaci și 2+1. Ultimul echipaj (Kuretca, Riffelt + Roger) a înregistrat și cel mai bun rezultat de pînă atunci, sosind pe locul VI în finală. În fine, la Tokio, nici skiful de 4 fără cîrmaci, nici cel de 2+1 n-au reușit să-și apere șansele în disputele decisive... Aceasta ar fi mica istorie olimpică a vîslașilor și ramerilor noștri. Adăugăm, totuși, că în alte confruntări de anvergură ei au înscris cîteva performanțe demne de laudă, dovezi ale unei capacități superioare, încă insuficient fructificate. Iată, de pildă, la prima ediție a «mondialelor» (1962, Lucerna — Elveția), skiful de 2+1 (C. Vereș, I. Petrov + O. Păunescu) obține medalia de argint, dublînd primul mare succes de la «europenele» din 1955, cînd skiful de 4 fără cîrmaci cucerește titlul de campion al bătrînului continent.

Care sînt punctele de reper și speranțele noastre la reîntîlnirea celor mai buni skifiști ai lumii pe apele canalului Xochimilco? De data aceasta, reprezentativa României (antrenor principal Dumitru Popa), este prezentă la apel în 5 din cele 7 probe clasice, cu un lot de 14 sportivi — 12 ai clubului Dinamo și 2 de la Steaua (Pavelescu și Petrache). Acesta din urmă, împreună cu Gh. Moldoveanu și Dumitru Ivanov, formează un trio debutant la o întrecere oficială a Federației Internaționale de specialitate. De altfel, toți cei 14 sportivi pășesc pentru prima oară în arena disputei olimpice. Cele 5 echipaje românești, care își vor măsura forțele în îndepărtatul Mexic, s-au situat — în ultima perioadă — printre fruntașele skifului mondial. La «C.E.» de la Vichy (1967), skiful de 4+1, în aceeași componență, a fost onorat cu locul III și medalia de bronz, iar celelalte trei echipaje (2 vîsle, 2 f.c. și 4 f.c.) s-au calificat și ele în finală, situîndu-se pe locul V. Cu un an înainte, la «C.M.» de la Bled, dubloul Alexandru Aposteanu-Octavian Pavelescu dobîndise un meritoriu loc VI în finală. Alte două importante concursuri din acest sezon, «Regata Duisburg» și «Regata Lucerna», au răsplătit perseverența canotorilor români, prin medalii de argint pentru 2 vîsle și 4f.c., bronz pentru 4+1 și 2+1. Bilanțul ultimelor luni ne face să nădăjduim într-o comportare superioară a skifiștilor noștri în dificila confruntare olimpică de pe Xochimilco, unde chiar și calificarea în finale va constitui o autentică performanță.

Neagoe MARDAN

„IDENTITATEA" ECHIPAJELOR OLIMPICE

SKIF 2 VÎSLE

ALEXANDRU APOSTEANU — (strocul echipajului); 26 ani; student I.C.F. (anul V, la cursurile fără frecvență); 1,89 m înălțime; 5 titluri de campion național la simplu.

OCTAVIAN PAVELESCU — 26 ani; medic; 1,86 m; multiplu campion la dublu, împreună cu colegul său de la clubul Steaua, Cornel Ciocoi.

SKIF 4 + 1 RAME

REINHOLD BATSCHI — (strocul echipajului); 26 ani; șofer; 1,82 m.

PETRE CEAPURA — 26 ani; pescar, 1,88 m.

ȘTEFAN TUDOR — 25 ani; sticlar; 1,83 m.

FRANCISC PAPP — 23 ani; presator; 1,83 m.

LADISLAU LAVRENSCHI — (cîrmaci); 36 ani; tîmplar; 1,62 m.

Echipajul este campion național la proba respectivă.

SKIF 4 FĂRĂ CÎRMACI

PAVEL CICHI — (strocul echipajului); 25 ani; metalurgist; 1,81 m.

DUMITRU IVANOV — 22 ani; minier; 1,83 m.

EMANOIL STRATAN — 28 ani; mecanic; 1,86 m.

ANTON CHIRLACOPSCHI — 26 ani; mecanic; 1,84 m.

Echipajul este campion național la proba respectivă.

SKIF 2 + 1

GHEORGHE MOLDOVEANU — (strocul echipajului); 22 ani; strungar; 1,91 m.

ȘTEFAN TARASOV — 25 ani; pescar; 1,84 m.

LADISLAU LAVRENSCHI — (cîrmaci).

Echipajul este campion național în proba respectivă.

SKIF SIMPLU

EUGEN PETRACHE — 23 ani; lăcătuș; 1,91 m; campion național la proba de simplu, în 1968.

Echipajul 4+1: R. Batschi, P. Ciapura, E. Stratan, S. Tudor + L. Lavrenschi

singur în piscina olimpică

Prezențe românești la întrecerile de natație ale J.O. au fost înregistrate la Melbourne și Roma. În 1956, în Australia, ne-au reprezentat Alexandru Popescu, în proba de delfin (a intrat în finală și s-a clasat pe locul 8) și Marica Both, la spate, iar în 1960, în Italia, din nou Alexandru Popescu și Mihai Mitrofan, la bras. Ambii concurenți s-au oprit în semifinale.

VASILE COSTA

Pe unicul nostru înotător olimpic îl felicităm cu anticipație. Deocamdată, pentru ziua lui onomastică. La 2 octombrie împlinește 21 de ani. Este student la Institutul Politehnic, anul II, viitor inginer electronist. Înotul a început să-l practice din fragedă copilărie. Pe calea performanțelor a pășit însă abia în anul 1961, cînd a fost legitimat la Școala Sportivă Timișoara (antrenor: P. Lovaș).

În prezent, Vasile Costa deține recordurile republicane la 100 și 200 m bras: 1:08,5 și 2:32,5.

Anul acesta, inimosul înotător român a urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, pentru victorii la 100 și 200 m bras, la concursurile internaționale din Bratislava, Innsbrück, București și Vichy.

Reprezentantul natației noastre la Mexic are resurse să coboare la 100 m bras sub 1:08, ceea ce i-ar permite să ocupe un loc pe bloc-startul finalei Olimpice. Ce altceva am mai putea spera?

florete pentru Mexic

OLIMPICII 1968 ROMÂNIEI

Scrima românească a început să se afirme la Jocurile Olimpice încă din anul 1952, cînd Adalbert Gurath și Ilie Tudor reușesc să intre în semifinalele probei de sabie. Patru ani mai tîrziu, la Melbourne, Olga Szabo obține un excelent loc II, deci o medalie de argint care avea să o consacre printre primele floretiste ale lumii.

Cu toate că romåncele nu au mai reușit să reediteze și la J.O. de la Roma performanța obținută la Melbourne, în disputele care au avut loc fetele noastre s-au situat totuși în plutonul fruntașelor, de data aceasta — un merit în plus — prin două reprezentante: Maria Vicol — medalia de bronz, Olga Szabo — locul V.

Mai puțin strălucit s-au comportat floretistele la Tokio și faptul a constituit pentru lumea scrimei o adevărată surpriză. Se mai întîmplă. Totuși și aici, fetele s-au clasat, la echipe, pe locul V, ceea ce trebuie să recunoaștem nu a fost deloc rău, iar băieții, cu acel loc VI pe care l-au obținut, au dat un prim semnal că sînt hotărîți să atace poziții tot mai avansate în scrima mondială.

Acum să lăsăm pentru puțin timp deoparte Jocurile Olimpice întrucît ne simțim datori să menționăm că scrima românească a fost strălucit reprezentată și la alte competiții de mare anvergură. Între anii 1963—1967, nu mai puțin de 4 sportivi români au fost încununați cu lauri de aur la campionatele mondiale de tineret: Gdansk 1963 — Ana Ene; Rotterdam — 1965 — Ecaterina Iencic; Viena 1966 — Ștefan Ardeleanu (floretă); Teheran 1967 — Anton Pongraț (spadă). Și succese nu mai puțin remarcabile au fost obținute de către scrimeri și la campionatele mondiale de seniori: Buenos-Aires 1962 — Olga Szabo — medalia de aur; Paris 1965 — Olga Szabo — medalia de argint, Maria Vicol locul IV, Ecaterina Iencic locul V, Ileana Drîmbă locul VI, echipe fete — locul II; Moscova 1966 — Ecaterina Iencic — medalia de bronz; Montreal 1967 — echipe băieți — medaliile de aur.

Revenind la Jocurile Olimpice, obiectiv către care sînt îndreptate în prezent toate privirile amatorilor de sport de pe glob, trebuie spus că în aceste zile scrimerii noștri fac ultimele pregătiri înaintea deplasării la Mexic. Loturile celor care vor face deplasarea au fost definitivate și, încrezători în buna comportare a fetelor și băieților noștri, iată că vi-i prezentăm pe fiecare scrimer olimpic în parte, împreună cu o sumară biografie cuprinzînd date care, credem, vă vor interesa.

G. ȘTEFĂNESCU

OLGA SZABO

Luna viitoare, în preajma deschiderii J.O., mai precis în ziua de 9, Olga va fi sărbătorită la Mexico City de către colege și prieteni pentru cei 30 de ani ai săi. Scrima a început-o în 1952, la Cluj, unde i-a avut drept antrenori pe Ludovic Ozorai și Adalbert Gurath. Din 1962 activează în cadrul clubului Steaua, sub îndrumarea antrenorului Andrei Vîlcea. Este profesoară de limba franceză, bine cotată profesional, ca de altfel și în calitatea sa de sportivă. Anii 1955, 1958, 1959, 1961, 1962 și 1965 i-au adus titlul de campioană națională; mai mult: 1956 — medalia de argint olimpică; 1962 — titlul de campioană mondială; 1965 — locul II la «mondiale» și, ca să nu mai înșiruim întreaga suită de titluri și locuri excelente pe care le deține, vom sublinia doar faptul că în ultimii 10 ani, Olga nu a absentat de la nici o finală de campionat mondial(!!). Este căsătorită cu poloistul Al. Szabo și are un băiețel de 2 ani și jumătate.

ECATERINA IENCIC

Multe date din biografia Ecaterinei sînt identice cu acelea ale Ilenei Drîmbă: 22 de ani, născută la Satu Mare, primul ei antrenor — Al. Csipler, din 1963 activează la clubul Steaua, unde îl are ca antrenor pe Andrei Vîlcea. Ecaterina Iencic s-a căsătorit și ea însă spre deosebire de buna sa prietenă, Elena, cu un... nesportiv.

Din bogatu-i palmares desprindem: campioană mondială de tineret și vicecampioană împreună cu echipa —Rotterdam 1965; locul V la Campionatul Mondial de seniori — Paris 1965 și tot de la acest campionat o medalie de argint, cucerită alături de echipă. Campionatele Mondiale de seniori — Moscova 1966 — sînt adnotate în palmaresul Ecaterinei pentru medalia de bronz care i-a fost decernată drept recompensă a frumoasei sale comportări. Și o curiozitate: Ecaterina Iencic abia în acest an a reușit să cucerească și un titlu de campioană republicană!

ILEANA DRÎMBĂ

Născută la Satu Mare, în anul 1946, s-a îndrăgostit de sportul pe care-l practică cu atita succes la vîrsta de 9 ani. Antrenorul ei, Alexandru Csipler i-a întrevăzut calitățile și de aceea față de ea, ca și față de Ecaterina Iencic, a manifestat continuu pretenții sporite. Din anul 1963, Ileana reprezintă culorile clubului Steaua, avîndu-l ca antrenor pe Andrei Vîlcea. Este studentă în anul II la I.C.F.

Pe cartea de vizită a Ilenei Drîmbă sînt înscrise două medalii de argint cucerite la Campionatele Mondiale de tineret, edițiile 1964 — 1965, o medalie de argint obținută în cadrul echipei la Campionatele Mondiale de seniori, de la Paris (1965) și tot la acest campionat un loc VI în proba individuală. Ileana este dublă campioană națională (1966 — 1967). Este căsătorită cu floretistul Ionel Drîmbă.

ANA ENE

S-a născut în București, în anul 1944. A început scrima 12 ani mai tîrziu, în 1956, avîndu-l drept antrenor pe Gheorghe Man. S-a perfecționat cu maestrul Pellegrini și Andrei Vîlcea, iar calitățile deosebite pe care le are, plus seriozitatea în pregătire, au ajutat-o ca în anul 1962 — la Gand, în Belgia — să devină campioană mondială de tineret. Anul acesta și-a îmbogățit palmaresul sportiv cu o medalie de aur cucerită la «Cupa Europei» și cu o medalie de bronz, care i s-a conferit la «Cupa Martini», una dintre cele mai disputate competiții preolimpice. Ana a făcut parte din formația care la Paris, în anul 1965, a cucerit titlul de echipă vice-campioană mondială.

Profesoara de educație fizică, Ana Ene prezintă o vitalitate excepțională, este combativă, dîrză și are meritul de a acționa întotdeauna gîndit și, deci, cu mult, foarte mult efect.

OLIMPICII 1968 ROMANIEI

florete pentru Mexic

MARIA VICOL

Vîrsta de 33 de ani şi-o va sărbători în plină Olimpiadă: la 17 octombrie. Activitatea de scrimeră a început-o la clubul Progresul, în urmă cu 20 de ani, avînd meritul de a fi rămas credincioasă acestui club pînă în ziua de azi. Antrenor... unic: maestrul Pellegrini. Dealungul carierei sale sportive a cucerit 5 titluri de campioană republicană (1954 — 1956 — 1960 — 1963 — 1964). La J.O. de la Roma, Mariei Vicol i s-a conferit medalia de bronz, iar la Campionatul Mondial de la Paris, din anul 1965, a cucerit un merituos loc IV şi un loc II împreună cu celelalte fete din echipă.

Maria Vicol are un copil în vîrstă de doi ani, pe care-l adoră şi căruia vrea să-i închine o performanţă de mare răsunet. În ciuda vîrstei şi a maternităţii, care i-a întrerupt pregătirile o bună bucată de timp, Maria Vicol a reuşit, printr-o muncă intensă, să redevină unul din principalii pioni ai echipei noastre reprezentative.

TĂNASE MUREŞAN

Cel mai vechi trăgător din echipă. Are 28 de ani şi este profesor de educaţie fizică.

Primii paşi în scrimă i-au fost îndrumaţi de neobositul antrenor Pellegrini, în cadrul clubului Progresul Bucureşti. În prezent apără culorile clubului Universitatea Bucureşti, unde este urmărit în antrenamente de către fostul scrimer Cornel Georgescu. Cea mai bună performanţă a sa este cea obţinută anul trecut, împreună cu echipa, la Campionatele Mondiale (locul I), iar în întrecerile individuale deţine un merituos loc VII, realizat în cadrul aceloraşi campionate. În anii 1957 — 1958 — 1962 şi 1963, Mureşan a fost campion republican la floretă. Este căsătorit şi are un băieţel de numai 4 luni.

IONEL DRÎMBĂ

Este timişorean, are 26 de ani şi practică scrima din anul 1952. A venit în Bucureşti în anul 1961, an de cînd reprezintă cu mult succes culorile clubului Steaua. În timpul junioratului, Ionel a obţinut o performanţă ieşită din comun: a cucerit nu mai puţin de 4 titluri de campion al ţării. În anii olimpici 1964 şi acum, în 1968, vrednicul nostru scrimer şi-a înscris numele şi pe tabelele campionilor republicani de seniori.

Pe parcursul ultimilor ani, Ionel a realizat un adevărat tur de forţă în concursurile internaţionale, reuşind să-şi apropie nu mai puţin de 24 de locuri I. Cel mai strălucit rezultat al său este însă cel obţinut anul trecut, împreună cu echipa de floretă, şi anume titlul de campion mondial. După cum bine ştiţi, Ionel Drîmbă este căsătorit, din anul 1962, cu nu mai puţin valoroasa noastră floretistă, Ileana Drîmbă.

ŞTEFAN HAUKLER

26 de ani, originar din Satu Mare, unde a şi îmbrăcat pentru prima oară pieptarul de scrimer la vîrsta de 15 ani. Primul său antrenor: Alexandru Csipler. O perioadă de timp a activat la Clubul sportiv Steaua. În prezent îl regăsim la Satu Mare, unde s-a căsătorit cu Iudita Pop, şi ea o virtuoasă scrimeră.

Ştefan Haukler este profesor de educaţie fizică. În scrimă mînuieşte cu aceeaşi dexteritate atît spada, cît şi floreta. Cu spada a cucerit, de altfel, cele mai multe titluri de campion naţional (1959 — 1962 — 1965). În anul 1965, la Budapesta, Haukler realizează un frumos succes, obţinînd locul II la Concursul Internaţional de floretă al Ţărilor Socialiste. Este un trăgător inteligent, cu o excepţională putere de luptă.

IULIU IOSIF CAROL FALB

Cu lungimea numelui său deţine recordul absolut în materie, în marea familie a scrimerilor noştri. Născut la Timişoara, Falb are astăzi 26 de ani; este căsătorit şi fericit, întrucît, din acest an a intrat şi în rîndurile prea onorabililor taţi. Activează din anul 1962 la clubul Steaua, club căruia i-a şi adus o suită de trei titluri republicane într-un interval de numai... trei ani. Iuliu Falb este campionul nostru de floretă în anii 1965, 1966 şi 1967. Anul trecut, făcînd parte din echipa reprezentativă a ţării, a cucerit titlul de campion mondial. Cel mai bun loc la Campionatele Mondiale, în proba individuală, a fost ocupat de Falb în anul 1965: locul 12. Este un trăgător ofensiv, dîrz şi un bun tehnician.

MIHAI ŢIU

Cel mai tînăr component al echipei naţionale este născut în Bucureşti şi are 22 de ani. Scrima a început-o odată cu primul an al şcolii primare, în cadrul centrului de iniţiere organizat de federaţia de specialitate. Primii săi antrenori: Gheorghe Man şi Nicolae Nicolae, apoi, la Clubul Sportiv Şcolar, a primit îndrumările preţioase ale antrenorului Constantin Mănescu. O dată cu satisfacerea serviciului militar, Mihai Ţiu s-a transferat la clubul Steaua, club pe care-l reprezintă şi astăzi.

Dintre performanţele sale mai deosebite menţionăm locul III cucerit la Campionatele Mondiale de tineret, la Viena (1964), precum şi titlul de campion mondial, obţinut anul trecut alături de echipă. Cum îi place să facă totul de timpuriu (a început scrima la 7 ani), anul trecut, la numai 21 de ani, s-a căsătorit. Este băiat de ispravă.

reprezentantul ciclismului românesc la J. O.

EMIL RUSU

Ciclismul românesc a fost prezent pentru prima oară la Jocurile Olimpice în anul 1952, la Helsinki, prin Ion Ioniță. Concurînd în proba de 1 000 m cu start de pe loc, pe velodrom, reprezentantul nostru s-a clasat pe locul VI.

O participare ceva mai substanțială a avut-o ciclismul la J.O. de la Roma (1960). Atunci, în proba de fond 100 km, pe echipe, reprezentativa noastră (Moiceanu, Șelaru, Cosma, Zanoni) a ocupat locul VI. În proba de fond 170 km, Ion Cosma s-a clasat pe locul V, iar la pistă, la 1 000 m contra timp, Ion Ioniță a realizat al doisprezecelea timp al întrecerii (1 : 10,9). Patru ani mai tîrziu, la Tokio, echipa care ne-a reprezentat la J.O. a avut o comportare mai slabă.

Acum pentru Ciudad de Mexico speranțele noastre se îndreaptă către EMIL RUSU. Iată cîteva date din biografia acestui ambițios sportiv.

Este de origină clujean, s-a născut la 26 decembrie 1944, are 1,90 m. înălțime și 79 kg (este tipul alergătorului ideal). Primul său antrenor: Vasile Chiș. Acesta l-a antrenat între anii 1961—1964, după care, Emil Rusu, a fost preluat de către Nicolae Voicu, antrenorul cicliștilor dinamoviști. Dintre cele mai bune performanțe ale sale menționăm: locul IV, împreună cu echipa noastră reprezentativă, în proba de 100 km contra timp, la Campionatele Mondiale din Franța, ediția 1964; locul I în Turul României, ediția 1967, și tot locul I, împreună cu echipa, în cursa Bordeaux — San Sebastian. În total, în scurta sa carieră sportivă, Emil Rusu a cucerit pînă în prezent 10 titluri de campion național.

În Mexic, Emil Rusu va concura la proba de 4 000 m pe velodrom și în cursa de fond cu plecare în bloc. Succes!

Ultima victorie?

Recentul înconjur al țării pe bicicletă a reușit mai mult decît oricînd altădată să țină treaz interesul competitorilor, al tehnicienilor și al marelui public, de la primul și pînă la ultimul kilometru parcurs pe suplele roți ale velocipedelor. Cicliștii, acești bravi sportivi cu picioare și plămîni de oțel, au dat ediției a XVII-a a Turului României o strălucire pentru care merită felicitați cu căldură. Dar, îndeosebi, merită felicitați Walter Ziegler, acest alergător care în cele 14 zile de dispute a trăit o a doua tinerețe (în luna mai a împlinit 30 de ani) și Constantin Grigore, principalul său adversar, pentru tenacitatea și perseverența cu care a căutat să-și adjudece tricoul galben în dauna «bătrînului vultur» brașovean.

Walter Ziegler este un cîștigător de Tur, recidivist. El își avea înscris numele pe tabelul merituoșilor victorioși în dreptul ediției 1960 a acestei mari competiții interne, iar repetarea performanței, după 8 ani încheiați, reprezintă încununarea unei activități sportive într-un chip cum nu se poate mai plăcut.

Walter Ziegler este originar din comuna Cincul, județul Brașov. Pedalînd solitar pe șoselele din împrejurimile bătrînului oraș ardelean, a fost descoperit și a devenit alergător la insistentele fostului nostru internațional, actualul antrenor de ciclism, Traian Chicomban. Ultimii 8 ani și i-a dedicat ciclismului ca reprezentant al clubului Dinamo (antrenor Nicolae Voicu) pentru a cărui culori a cucerit mai multe titluri de campion republican. Walter Ziegler, acum, la 30 de ani ai săi, intenționează să abandoneze activitatea competițională, în plină glorie sportivă. Intenționează... Noi credem însă că sezonul ciclist 1969 îl va găsi pe Ziegler din nou la post, pe bicicletă. Dragostea față de ciclism și vigoarea sa va înfrînge desigur o hotărîre pripită...

g. st.

Abundența de materiale, ca și dorința de a prezenta cît mai pe larg delegația sportivilor români care va lua parte la Jocurile Olimpice, ne-a determinat să amînăm publicarea suitei de articole intitulate: FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL.
Rugăm pe cititorii noștri să scuze această amînare fortuită.

U.T.A.

U.T.A. reprezintă un fenomen oarecum singular în campionatul primei noastre divizii. Şi asta nu numai datorită faptului că echipa arădeană este singura prezentă în absolut toate ediţiile de după 1944. U.T.A. este «un caz» în primul rînd prin seriozitate, consecvenţă şi... tradiţie.

După o perioadă de glorie acum 20 de ani — o glorie mai curind artificială, determinată de un masiv «import» de jucători din întreaga ţară — U.T.A. a rezistat declinului şi a ajuns să fie astăzi un barometru al campionatului. U.T.A. este o echipă egală cu sine însăşi, motiv pentru care poate fi de cele mai multe ori un termen de comparaţie pentru celelalte echipe. U.T.A. respinge spectaculosul gratuit, se bazează pe onestitatea sa tehnică — într-o epocă în care în fotbalul nostru caută să-şi facă drum destule non-valori — şi realizează un frumos echilibru între stima pe care o poartă «bătrînilor» săi şi dragostea cu care îi inconjoară pe cei tineri.

U.T.A. este o echipă cu foarte multe simpatii, dar cu mult mai puţine mijloace. Ea îşi poate permite doar luxul de a primi un «bătrîn» ca Lereter, un «fiu risipitor» ca Petescu, un jucător de «troc» ca Gornea, şi, cel mult, un Pojoni, venit din divizia B. În schimb, cînd e vorba de tineri, luxul capătă pe neaşteptate proporţii mari, uneori neverosimile. U.T.A. ştie să invite în sala de bal a campionatului nostru nenumăraţi tineri, pentru a-i obişnui cît mai curînd posibil cu luminile lui — să zicem — orbitoare. U.T.A. a ştiut să dea totdeauna credit unor jucători ca Axente, Domide, Şchiopu, Moţ, Sima, Broşovschi şi, mai ales, a ştiut să-i lege de echipă.

Această schiţă a ECHIPEI nu poate fi încheiată fără amintirea numelor lui Dumitrescu III şi Reinhardt, pe care îi veţi întîlni nu de puţine ori la capitolele de onoare ale tabelului din dreapta. Să fie oare această fidelitate de peste 30 de ani adevăratul motiv al seriozităţii şi consecvenţei care caracterizează jocul şi viaţa echipei arădene?

Oricum, U.T.A. continuă să fie o sinteză de modestie, muncă şi echilibru, ea fiind una din formaţiile care, pe deasupra rezultatelor, onorează campionatul nostru.

(I.Ch.)

LEGENDA COPERTEI

PETESCU	15 mai 1942	1,82 m, 75 kg,	3[1]
BIRĂU	11 august 1945	1,76 m, 73 kg	
BAKOŞ	3 martie 1938	1,80 m, 75 kg	
GORNEA	2 august 1944	1,77 m, 76 kg	
POJONI	1 ianuarie 1942	1,81 m, 74 kg	
CZAKO	10 octombrie 1944	1,72 m, 66 kg	
LERETER	12 iulie 1933	1,82 m, 78 kg,	1
DOMIDE	7 mai 1946	1,83 m, 74 kg	
AXENTE	9 decembrie 1944	1,71 m, 67 kg	
MOT	26 aprilie 1946	1,74 m, 68 kg	
SCHIOPU	28 aprilie 1947	1,76 m, 66 kg	
MEDIA	25,5 ani	1,77 m, 72 kg	

[1]) Selecţii în echipa naţională

PALMARESUL ÎN CAMPIONAT...

1946—47	CAMPIOANĂ (14 echipe)	26	20	4	2	94 : 35	44
	Unsprezecele etalon: Marki — Vass, Meszaros, Lorant (Pall) — Reinhardt, Băcuţ — Covaci, Mercea, Bonyhadi, Petschovschi, Toth III.						
1947—48	CAMPIOANĂ (16 echipe)	29	21	6	2	126 : 31	48
	Unsprezecele etalon: Marki — Vass, Pall, Farmati — Băcuţ, Reinhardt — Covaci, Mercea, Bonyhadi, Stibinger, Dumitrescu III.						
	N.B. În cursul acestui campionat, Bonyhadi a realizat performanţa record de a înscrie 49 de goluri.						
1948—49	Locul 9 (14 echipe)	26	9	9	8	45 : 34	27
1950	CAMPIOANĂ (12 echipe)	22	11	6	5	43 : 27	28
	Unsprezecele etalon: Marki — Vass, Pall, Farmati — Reinhardt, Băcuţ — Boitos, Mercea, Carpineţ, Petschovschi, Dumitrescu III.						
1951	Locul 4 (12 echipe)	22	13	6	3	43 : 19	32
1952	Locul 8 (12 echipe)	22	7	6	9	32 : 34	20
1953	Locul 3 (11 echipe)	21	9	6	6	31 : 24	24
1954	CAMPIOANĂ (14 echipe)	26	15	5	6	37 : 29	35
	Unsprezecele etalon: Kiss — Szücs, Duşan, Farmati — Capas, Serfözö — Birău (Iurcă), Don, Vaczi, Mercea, Dumitrescu III.						
1955	Locul 5 (13 echipe)	24	10	6	8	35 : 28	26
1956	Locul 6 (13 echipe)	24	9	6	9	37 : 40	24
1957—58	Locul 10 (12 echipe)	22	7	6	9	30 : 47	20
1958—59	Locul 8 (12 echipe)	22	7	5	10	27 : 28	19
1959—60	Locul 7 (12 echipe)	22	8	6	8	26 : 30	22
1960—61	Locul 7 (14 echipe)	26	12	3	11	46 : 42	27
1961—62	Locul 10 (14 echipe)	26	9	6	11	42 : 41	24
1962—63	Locul 11 (14 echipe)	27	10	5	12	47 : 49	25
1963—64	Locul 11 (14 echipe)	26	9	5	12	32 : 46	23
1964—65	Locul 5 (14 echipe)	26	9	8	9	34 : 43	26
1965—66	Locul 10 (14 echipe)	26	8	8	10	33 : 40	24
1966—67	Locul 11 (14 echipe)	26	7	10	9	31 : 36	24
1967—68	Locul 4 (14 echipe)	26	11	4	11	25 : 24	26

...ŞI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1947—48	CÎŞTIGĂTOARE. Finala: 3—2 cu C.F.R. Timişoara.
1948—49	Absentă în optimi.
1950	Învinsă în finală: 1—3 cu C.C.A.
1951	Absentă în optimi.
1952	Absentă în optimi.
1953	CÎŞTIGĂTOARE. Finala: 1—0 (după prelungiri) cu C.C.A.
1954	Eliminată în sferturi: 1—3 (după prelungiri) cu Flacăra Ploieşti.
1955	Eliminată în sferturi: 1—1 cu Locomotiva Buc. pe teren propriu.
1956	Eliminată în optimi: 1—2 cu C.F.R. Timişoara.
1957—58	Absentă în optimi.
1958—59	Eliminată în optimi: 0—1 cu Dinamo Bucureşti.
1959—60	Absentă în optimi.
1960—61	Absentă în optimi.
1961—62	Eliminată în optimi: 1—4 cu Dinamo Bacău.
1962—63	Absentă în optimi.
1963—64	Absentă în optimi.
1964—65	Eliminată în optimi: 0—1 cu Metalul Tîrgovişte.
1965—66	Învinsă în finală: 0—4 cu Steaua.
1966—67	Eliminată în optimi: 0—1 cu C.F.R. Timişoara.
1967—68	Absentă în optimi.

AXENTE (în stînga), zvîrluga de la mijlocul terenului, DOMIDE, un «vîrf» care creşte şi GORNEA, portarul situaţiilor-limită.

Foto: Paul ROMOŞAN

BAROMETRUL CAMPIONATULUI

PETESCU, redivivus.

LERETER, fotbalistul celei de a treia tinereţi.

DUMITRESCU III
(antrenor principal)

Născut la 8 decembrie 1921, în Bucureşti, Nicu Dumitrescu III a început să joace ca pitic la Unirea Tricolor în 1935. În anul 1938 este legitimat pentru Sportul studenţesc, unde joacă pînă în anul 1945. Trece la I.T.A. în anul 1946, unde, aşa cum se vede şi din palmares, participă efectiv la perioada de glorie a echipei arădene. Îşi încheie cariera de jucător în anul 1955, pentru a deveni imediat antrenor secund al echipei sale, pe lîngă antrenorul principal C. Braun-Bogdan. Începînd din anul 1960, Dumitrescu III este antrenor principal al echipei.

Jucător de valoare (15 selecţii în echipa naţională), Dumitrescu III confirmă din plin ca antrenor. Se entuziasmează greu, dar, în compensaţie, îşi pierde foarte rar capul. Această atitudine de echilibru se reflectă foarte bine în jocul echipei sale.

U.T.A. se apără, dar, ca întotdeauna, cu eleganţă.

I. REINHARDT
(antrenor secund)

S-a născut la 9 ianuarie 1920, la Arad. A început ca «pitic» la AMEFA. În anul 1938, deci numai la 18 ani, a promovat în echipa primă, unde a jucat pînă în anul 1940, după care a îmbrăcat tricoul echipei C.A.T. din Cluj. Între anii 1945 şi 1954, Reinhardt a apărat cu mult succes culorile echipei al cărei antrenor este astăzi. Cu excepţia perioadei 1962—65 (cînd a fost antrenor la Reşiţa) şi a perioadei 1960—62 (cînd a condus echipa C.F.R. Arad), Reinhardt a activat ca antrenor secund la U.T.A.

Practician de mare experienţă, Reinhardt formează împreună cu N. Dumitrescu III un tandem de eficacitate. Tinerii jucători de la U.T.A. datorează mult din echilibrul lor psihic bunei dispoziţii pe care o întreţine permanent, cu mult tact pedagogic, «bătrînul» «Iancsi-baci».

De la Rudy

POVESTEA ECHIPEI NAȚIONALE DE FOTBAL DE LA MONTEVIDEO 1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

1934... Anul celei de a doua ediții a campionatului mondial.

După victoriile anului precedent, 1934 nu mai repetă, prin excepție, «dușurile scoțiene», fiind în continuare un an bun.

După un 2—2 cu Cehoslovacia-amatori la Pardubice, iată că la 29 aprilie, în București, Dobay zmulge — în minutul 74 — calificarea pentru Italia. Echipa noastră izbutește astfel să elimine redutabila formație a Iugoslaviei. Apoi vine meciul de răscruce al istoriei fotbalului nostru. La Triest, în cadrul turneului final al Cupei Jules Rimet, România pierde în cîteva minute jocul cu Cehoslovacia. Sistemul de disputare fiind eliminatoriu — nu existau încă cele 4 grupe pentru cei 16 finaliști — echipa noastră părăsește competiția imediat după start, avînd neșansa de a-i fi întîlnit tocmai pe finaliștii campionatului mondial — jucătorii cehoslovaci — cei care aveau să piardă în fața Italiei, la Roma, abia după prelungiri.

În continuare, echipa națională depășește oarecum handicapul psihologic al înfrîngerii — valoarea ei în 1934 a fost una dintre cele mai certe — ține în șah Polonia la Lwow (3—3, la 14 octombrie), Grecia la Atena (2—2, la 26 decembrie) și încheie sezonul cu victoria asupra Bulgariei, tot la Atena, în cadrul Balcaniadei, în penultima zi a anului.

Peste numai două zile, însă, tot la Atena...

1934

47. CEHOSLOVACIA - ROMÂNIA 2 - 2(1 - 1)

Pardubice, 25 martie 1934.

CEHOSLOVACIA: Patzelt — Pech, Dancik — Motack, Hrazky, Drab — Pospisil, Habelt, Kanhäuser, Hess, Kalocsay.

ROMÂNIA: Püllock — Chiroiu, Albu — Robe, Cotormani, Moravetz — Bindea, Covaci, Sepi II, Bodola, Dobay.

Au marcat: Habelt (min. 20), Covaci (min. 28), Dobay (min. 49), Kalocsay (min. 83).

Arbitru: Schneider (Polonia).

În urma acestui joc egal, România a cîștigat Cupa Europei Centrale a amatorilor. Iată clasamentul final:

România	6	4	1	1	16 : 9	9
Ungaria	6	3	0	3	23 : 18	6
Cehoslovacia	6	2	1	3	15 : 5	5
Austria	6	2	0	4	11 : 21	4

Trebuie menționat că echipa Cehoslovaciei a cuprins, totuși, 4 jucători profesioniști: Hess, Kalocsay, Patzelt, Drab.

România, in ciuda victoriei finale, n-a făcut un joc prea bun.

O. Luchide: **«Sînt nemulțumit. Echipa n-a corespuns așteptărilor. M-a impresionat îndeosebi faptul că Bodola, Bindea și Cotormani, pe care am contat mai mult, n-au corespuns. Dar, peste toate, echipa noastră n-a corespuns sub raportul condiției fizice. Cred că imperativul momentului este să ne refacem echipa. Să urmărim actualul cadru și să-i pregătim forma sportivă pentru primele zile ale lui aprilie. Altfel, în ajunul meciului cu Iugoslavia, problema echipei naționale va rămîne deschisă.»**

Grazzian Sepi.

48. ROMÂNIA - IUGOSLAVIA 2 - 1(1 - 0)

București, 29 aprilie 1934.

ROMÂNIA: Püllock — Vogl, Albu — Deheleanu, Cotormani, Moravetz — Bindea, Covaci, Ciolac, Schwartz, Dobay.

IUGOSLAVIA: Glaser — Lukici, Beloșevici — Lehner, Gayer, Arsenievici — Kokotovici, Kragici, Marianovici, Vuiadinovici, Glisovici.

Au marcat: Schwartz (min. 38), Kragici (min. 71), Dobay (min. 74).

Arbitru: Langenus (Belgia).

John Langenus: **«Am asistat la o partidă mare. Vă mărturisesc că jocul acestor echipe din Balcani a fost o plăcută surpriză pentru mine și mi-a amintit, prin vioiciunea cu care a fost disputat, de o altă partidă celebră, condusă de mine la Montevideo. Am fost impresionat de maturitatea echipei naționale a României».**

D. Pavlichovici (conducător al echipei iugoslave): «Am avut ghinion. Românii au făcut un joc de oportunitate, care le-a reușit. Dintre toți, mi-a plăcut fundașul Vogl».

Vogl (căpitanul echipei României): **«Datorită faptului că meciul avea o importanță prea mare, echipa a jucat prea nervos și nu a putut impune iugoslavilor jocul său obișnuit. Cred că iugoslavii ar fi meritat, mai mult decît elvețienii, să joace în Italia».**

Dobay: «Meciul a fost obositor. În prima repriză am avut mult noroc pentru faptul că iugoslavii n-au marcat primul gol. Totuși, și noi am avut ghinion în fața porții. După pauză, recunosc, am scăpat un gol sigur, însă m-am reabilitat, marcînd punctul victoriei. Aceasta, în urma schimbului de posturi cu Schwartz. Iugoslavii au jucat foarte bine, fiind adversari mult mai serioși decît elvețienii.

N.B. În ultimele 20 de minute, extremele noastre au schimbat posturile cu interii, care erau sleiți de puteri. Încă din anul 1934 se simțea deci nevoia distribuirii egale a eforturilor.

ROMÂNIA—IUGOSLAVIA 2—1. De la stînga: Arbitrul Langenus, Beloșevici, Ciolac, Schwartz, Vuiadinovici și Arsenievici.

49. CEHOSLOVACIA - ROMÂNIA 2 - 1(0 - 1)

Triest, 27 mai, 1934.

CEHOSLOVACIA: Planicka — Zenisek, Ctirocky — Kostyalek, Csambal, Krcsil — Silny, Swoboda, Sobotka, Nejedly, Puc.

ROMÂNIA: Zombori — Vogl, Albu — Moravetz, Cotormani, Deheleanu — Bindea, Covaci, Sepi II, Bodola, Dobay.

Au marcat: Dobay (min. 10), Puc (min. 50), Nejedly (min. 67).

Arbitru: Langenus (Belgia).

John Langenus: **«Cred că românii ar fi trebuit să marcheze cel puțin două puncte în prima repriză. Cei mai buni jucători români au fost Vogl, Covaci și Dobay. Impresia mea după meci e că România ar fi trebuit să cîștige cu trei goluri în prima parte și să piardă cu două după pauză».**

O. Luchide: «Am ratat o victorie prețioasă. Opinez că atacanții noștri au fost urmăriți de neșansă. Bodola m-a uimit prin greșelile lui din prima repriză».

N. Lucescu: **«Am ratat trei ocazii imense. Fără noroc, nimic nu e posibil. În fotbal, ca și în celelalte sporturi».**

D. Xilando, celebru arbitru român al vremii: «O victorie românească ar fi însemnat deci o mare justețe sportivă»

C. Rădulescu (manager): **«Victoria cehoslovacilor mi se pare lipsită de semnificație, date fiind împrejurările în care a fost obținută. Cred că de azi înainte nu trebuie să întîlnim decît echipe tari».**

Planicka: «Greu de jucat împotriva României care, dacă ar mai fi avut un jucător ca Dobay, m-ar fi obligat să mă împart în două».

Dr. Pelikan: **«Echipa română m-a impresionat în mod deosebit și văd cu mult interes un meci Cehoslovacia — România la Praga».**

Înfrîngerea de la Triest, care a fost considerată de presa vremii drept o adevărată victorie și care a atras atenția specialiștilor asupra echipei noastre, are și un substrat de ordin psihologic. Ea nu a fost suficient pregătită pentru a învinge un mare obstacol. Dealtfel, starea de nervozitate care a domnit în cantonamentul de la Sistiana, lîngă Triest, este o confirmare. Să mai amintim că Beke a fost adus în ultimul moment din țară, pen- pentru a-l înlocui pe rănitul Bindea. Abia după sosirea lui Beke, însă, s-a constatat că el nu are drept de joc, nefiind trecut pe foaie. Încă o dovadă a faptului că jocul de la Triest a fost o încercare peste puterile noastre.

CEHOSLOVACIA—ROMÂNIA 2—1. Po... tarul Zombori în acțiune. În careul mi... Vogl. Primul din stînga: Cotormani.

Vetzer la Pîrcălab

de Ioan CHIRILĂ

50. POLONIA - ROMÂNIA
3 - 3(1 - 1)

Lwow, 14 octombrie, 1934.
POLONIA: Fontovicz — Martyna, Bulanow — Dziwis, Kotlarczik, Misiak — Balcer, Ciszewsky, Navrot, Wilimovsky, Urban.
ROMÂNIA: Burdan — Chiroiu, Albu — Deheleanu (Sfera), Criza (Zelenak), Moravetz — Bindea, Covaci, Ciolac, Petea Vîlcov, Dobay.
Arbitru: Fabris (Iugoslavia).
Au marcat: Martyna (min. 12), Dobay (min. 17), Ciolac (min. 52), Urban (min. 61), Martyna (min. 63), Dobay (min. 86).

Iată cum s-au marcat cele 6 goluri:
Min. 12: Penalty executat de Martyna, ca urmare a unei greşeli comise de Criza. 1—0.
Min. 17: Moravetz execută o lovitură liberă, Dobay preia şi şutează formidabil: 1—1.
Min. 52: Petea şutează puternic de la 20 de metri, mingea loveşte bara şi Ciolac reia cu capul în gol: 1—2.
Min. 61: Extremul stînga Urban trece de Sfera şi şutează prin surprindere. 2—2.
Min. 63: Chiroiu cade cu mîna pe minge. **Penalty,** transformat de Martyna. 3—2.
Min. 86: Dobay face o cursă de 50 de metri, şutează necruţător, mingea ricoşează din pieptul portarului şi acelaşi Dobay reia în gol.

Boncza Udowski, preşedintele federaţiei poloneze: **«Nu mi-a plăcut jocul. N-am meritat rezultatul. Arbitrul Fabris a fost gentil cu noi».**

Fabris: «Românii au fost mai buni. Puteau cîştiga cu două goluri. Recunosc că am făcut greşeli. Am fost indus în eroare de semnalele arbitrilor de linie».

51. ROMÂNIA - GRECIA
2 - 2(2 - 1)

Atena, 26 decembrie, 1934.
ROMÂNIA: Burdan — Chiroiu, Albu — Robe, Iuhasz, David — Bindea, Covaci, Ciolac, P. Vîlcov, Dobay.
GRECIA: Rimbas — Hrisopoulos, Papadopol — Sideropol, Danielian, Criticos — Migiakis, Vazos, Leonidas, Triandafilis, Andrianopol.
Au marcat: Dobay (min. 5), Ciolac (min. 15), Leonidas (min. 16 şi 80).
Arbitru: Doşev (Bulgaria).

Echipa României, după un început bun, a făcut o a doua repriză execrabilă. S-a afirmat că a fost repriza cea mai slabă jucată vreodată de echipa României.

Din presa vremii: **«Am fost dominaţi nu atît teritorial — ceea ce ar fi fost trist — ci şi tehniceşte, ceea ce este inexplicabil. A contribuit la aceasta şi jocul bun al grecilor.»**

În minutul 15 era 2—0 pentru România. În minutul 20, la 2—1, Albu a ratat un **penalty.** După egalare, grecii au atacat mereu. În minutul 85, Burdan fiind şarjat neregulamentar, arbitrul a sancţionat faultul. Publicul a invadat terenul.

În Bucureşti, transmisia crainicului reporter George Ţari a stîrnit un interes imens. Toate localurile cu aparate de radio au fost arhipline. De asemenea, în jurul automobilelor cu radio s-au organizat veritabile grămezi spontane. Rezultatul egal obţinut în faţa Greciei părea să fie meritoriu, dat fiind că Grecia învinsese Iugoslavia. Dar, pînă la urmă...

Petea Vîlcov.

52. ROMÂNIA - BULGARIA
3 - 2(3 - 0)

Atena, 30 decembrie, 1934.
ROMÂNIA: Creţeanu (Burdan) — Suciulescu, Albu — Robe, Iuhasz, David — Bindea, Covaci, Ciolac, Bodola, Dobay.
BULGARIA: Savov — Evremov, Ianakiev — Covacev, Rafailov, Gabrovski — Anghelov, Miscorski, Lozanov, Peşev, Pancev.
Au marcat: Bodola (min. 14 şi 31), Ciolac (min. 37), Anghelov (min. 46), Pancev (min. 50).
Arbitru: Asprogheratos (Grecia).

Unul dintre nenumăratele exemple de «oprire a motoarelor». După cum se vede, în minutul 37 scorul ameninţa să ia proporţiile meciului România — Bulgaria din anul precedent. (Este adevărat că golurile bulgarilor au fost parabile, greşelile portarului Burdan frîngînd moralul echipei).

Cu această victorie, obţinută chiar la limită, echipa României avea prima şansă în Cupa Balcanică 1934 de la Atena. Fotbaliştii noştri mai aveau de jucat un singur meci, cu Iugoslavia, în ziua de 1 ianuarie 1935. Dat fiind că Iugoslavia fusese învinsă de Grecia cu 2—1, România era marea favorită a jocului cu Iugoslavia şi, implicit, a Cupei Balcanice de la Atena. Mai erau doar două zile pînă la meciul cu Iugoslavia. De partea noastră era şi ascendentul ultimei victorii, cu 5—0, la Bucureşti, tot în Cupa Balcanică. E adevărat că Iugoslavia a înlocuit între timp cîţiva oameni pentru ediţia 1934, dar cei mai mulţi specialişti mergeau cu echipa României. Din păcate, în cele două zile, echipa noastră de fotbal a făcut tot posibilul ca să infirme pronosticurile. Singura şansă a anului 1934 a fost că meciul cu Iugoslavia s-a disputat în prima zi a lui... 1935.

OFERTA DOCTORULUI PELIKAN

de
Octav LUCHIDE

Pentru mine, anul fotbalistic 1934 este în primul rînd **Triest.** Iată dece amintirile primului joc, cel de la Pardubice, sînt mai difuze. Reţin doar că era un joc lipsit de miză pentru noi — eram cîştigători ai CEC-ului — amatori, indiferent de rezultatul meciului cu Cehoslovacia. Îmi aduc aminte de asemenea că extremul stînga al cehoslovacilor, Kalocsay, era un mare jucător, care avea să facă apoi o strălucită carieră de profesionist în Franţa şi Ungaria.

Pe cît de palid a fost meciul de la Pardubice, pe atît de colorat a fost cel de la Bucureşti, contra Iugoslaviei. Miza enormă (calificarea pentru Italia) a aprins ambele echipe. Noi am avut puţină şansă. Iugoslavii au jucat ceva mai bine, dar în ultimele 20 de minute ai noştri au atacat frenetic, cum de foarte puţine ori am văzut de atunci echipa naţională. Dobay a înscris golul victoriei cu un şut greu de imaginat, dintr-un unghi imposibil. Un meci pe care nu-l pot uita...

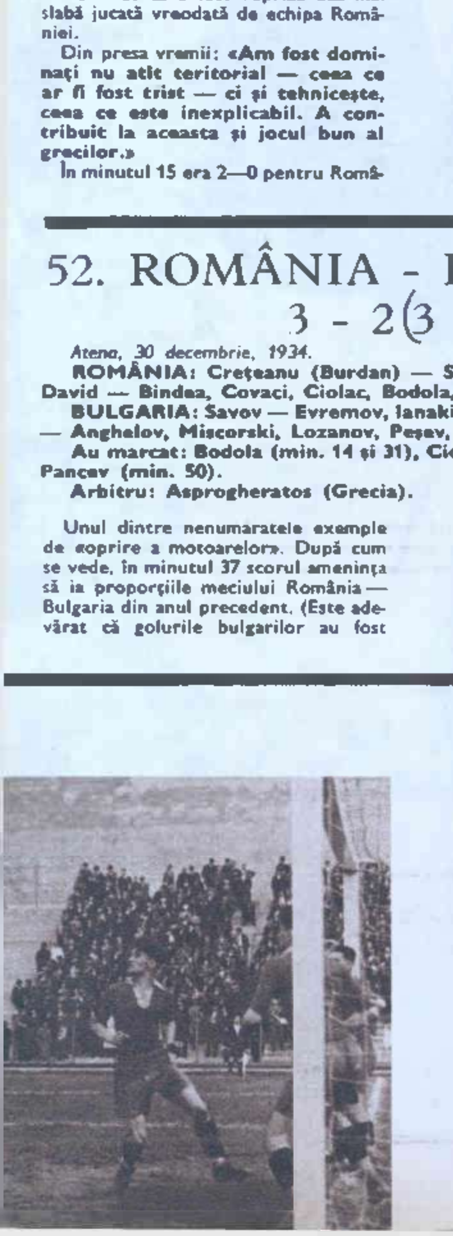
Apoi a venit *drama de la Triest.* Am pierdut din lipsă de experienţă, după ce am condus cu 1—0 o echipă de clasă. Mai mult decît atît, portarul cehoslovac Planicka a făcut o partidă pe care, în ochii mei, n-a mai egalat-o nici un alt portar din lume, deşi de atunci au trecut 34 de ani. De altfel, el avea să fie cel mai bun portar al campionatului, deşi în Italia, în acele zile, a jucat şi faimosul Zamora. Cred că la această înfrîngere am şi eu partea mea de vină. L-am înlocuit pe portarul nostru Püllock cu Zombori, considerînd că voi întări astfel omogenitatea apărării imediate. Îmi dau seama că nu am fost inspirat. După părerea mea, ambele goluri cehoslovace au fost parabile.

Echipa noastră din meciul cu Cehoslovacia a avut (poate) valoarea ei maximă. Prima parte a meciului a fost fără cusur. De altfel, în pauza jocului, doctorul Pelikan, conducătorul echipei Cehoslovaciei, mi-a propus să preluăm biletele de tren şi locurile la hotelul din Milano, pe care el le rezervase pentru echipa sa, în vederea continuării... sigure a turneului. Din păcate, oferta doctorului Pelikan n-a mai fost valabilă după minutul 90. Ea însă demonstrează cît de bine a jucat echipa noastră în primele 45 de minute ale «dramei de la Triest».

La Triest am pierdut o mare ocazie. O ocazie care ar fi putut schimba soarta fotbalului nostru. Nu am exploatat-o, însă. Poate din dorinţa de a face mai bine. (Bindea a jucat rănit...). Poate din prea multă grabă. Oricum, a fost o mare ocazie. Ziarele au scris că înfrîngerea de la Triest a echivalat cu o victorie, dar asta e doar o formulă de consolare gazetărească...

Tot ceea ce a urmat pînă la sfîrşitul anului a reintrat (normal) în penumbră. La Lwow, contra Poloniei, s-au făcut unele greşeli de selecţie (Sfera, criza), la Atena, contra Greciei, am fost inegali, neizbutind să repetăm frumuseţea primelor 45 de minute, ca şi împotriva Bulgariei — de altfel — cînd am condus cu 3—0, ca să cîştigăm la limită... Am încheiat anul *ralentando.* Deşi fotbaliştii noştri au căutat să uite, amintirea jocului de la Triest stăruia în memoria tuturor.

ECHIPA NAŢIONALĂ LA TRIEST. Sus: Dobay, Deheleanu, Moravetz, antrenorul Uridil, Covaci, Püllock, Ciolac, Cotormani. Rîndul II: Albu, Cuedan, Sfera. Jos: Zombori, Bodola, Bindea, Sepi II.

SPORT
LEI 2,50

U. T. Arad

În picioare: PETESCU, BIRĂU, BAKOȘ, GORNEA, POJONI, CZAKO.
Jos: LERETER, DOMIDE, AXENTE, MOȚ, SCHIOPU.